

ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW COMPLEET VERHAAL

Cord Sister

genaamd
RAFFLES
DE GROOTE ONBEKENDE

DE AVONTURIERSTER

15 cent.

Het gasspuitje werd voor het sleutelgat gebracht.

No. 1312.

NIEUWE SERIE

DE AVONTURIERSTER

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

HOOFDSTUK I.

HET BAL.

In de schitterend verlichte zaal van de Spaansche ambassade te Londen was het bal in vollen gang, hetwelk de gezant ter eere van zijn jongste dochter Inez gaf, die over eenige weken in het huwelijk zou treden met een jeugdig attaché.

Vier groote, ineenlopende zalen waren voor het prachtige feest bestemd.

In twee daarvan werd gedanst, terwijl de derde bestemd was om er het luisterrijk souper te gebruiken, waartoe een honderdtal uitverkorenen was uitgenoodigd, terwijl de vierde zaal was herschapen in een wintertuin, en dienst moest doen om degenen, die zich niet meer aan de edele danskunst wijdden, of zich juist daarmee te veel vermoeid hadden, gelegenheid tot uitrusten of tot een kalm gesprek te geven.

In een der hoeken van deze zaal was een rijk voorzien buffet aangericht, waar men zich staande, volgens Engelsche gewoonte, van alles kon voorzien wat het meest verwende gehemelte slechts kan begeeren.

Een uitgelezen gezelschap vulde de zalen.

Behalve het personeel van de Spaansche ambassade waren daar de meeste ministers van het Engelsche kabinet, de staatssecretarissen, de voorzitters van het Lager- en Hoogerhuis, de voornaamste partijleiders en eenige vooraanstaande Lagerhuisleden aanwezig, benevens een groot aantal militairen van hoogen rang, gezanten van andere mogendheden en vele edellieden, de meesten met hunne dames.

Welk een schat van toiletten was hier ten toon gespreid!

Voor al de Spaansche dames, de meesten sterk gedécolleteerd, droegen ware fortuinen aan juweelen, en haar prachtige zijden gewaden vertegenwoordigden een burgermansinkomen.

De heeren waren, voor zoover ze geen uniform droegen, allen in avondtoilet gekleed.

Op de borsten der meesten zag men tal van fonkelende ridderorden.

In iedere zaal was, onzichtbaar achter een haag van palmen, een klein orkest opgesteld, en zonder ophouden ruischte zoete dansmuziek door de feestzalen.

Nestellakeien, bijna bezwijkend onder het goud dat op hun olijfgroene livrei-jassen was gestikt, liepen met afgemeten schreden door de zaal, groote presenteerbladen met verversingen torsend.

Het was omstreeks middernacht, toen een reusachtig gebouw Spanjaard, die aan den ingang van de kleine ontvangzaal stond, zijn vergulden staf ophief en met luider stem aankondigde:

— Sir Reginald Grey en Dona Dolorez de Mendoza.

Een vaag gemompel ging door de kleine zaal, waar zich op dat oogenblik behalve de gastheer, zijn echtgenoot en zijn oudste dochter, slechts een twintigtal personen bevond.

Aller oogen wendden zich naar de deur, waardoor de aankondigden binnentraden.

Sir Reginald Grey, gekleed in de uniform van kapitein bij het eerste regiment Lancashire Fuseliers, trad het vertrek binnen. Aan zijn arm ging een vrouw, wier oogverblindende schoonheid plotseling de gesprekken deed verstommen.

En het werd eensklaps zoo stil, dat men een oogenblik niets hoorde dan het zachte geschuifel der dansende voeten in de groote danszaal naast het ontvangsalon, ofschoon de dikke gordijnen, welke haar van dat vertrek scheidden, dichtgetrokken waren.

Dolorez de Mendoza mocht inderdaad tot de schoonste vrouwen van haar land gerekend worden.

Haar gestalte, schoon als die eener Juno, stak bijna een hoofd boven die van haar begeleider uit, ofschoon deze toch niet tot de kleinsten behoorde.

Haar buitengewoon groote, zwarte oogen wisselden van uitdrukking naarmate van de gemoedsgesteldheid, waarin de schoone Spaansche zich bevond; nu eens waren zij dof glanzend als fluweel, dan weer fonkelden zij als karbonkels in het schoone bleke gelaat.

Een onberispelijk, klassiek profiel, gevulde wangen, wier zachte ronding slechts geëvenaard werd door de heerlijke lijnen van haar blanken hals, wenkbrauwen als met een penseel getrokken, diepzwarde wimpers — ziedaar de uiterlijke bevalligheden, die Dolorez de Mendoza stempten tot een vrouw van waarlijk ongemeene schoonheid.

Zonder schijnbaar in het minst op te merken welk een ongehoorden indruk zij maakte, schreed zij bevallig, zacht pratend met haar jeugdigen geleider, op den gastheer toe en maakte voor dezen en zijn gade een diepe buiging.

De gezant ging haar eenige schreden tegemoet, terwijl hij een paar hoffelijke woorden tot haar richtte, waarop zij met een diepe altstem, die als muziek klonk, antwoordde.

Twee heeren, van wie een al eenigszins begon te grijzen, terwijl de andere veel jonger was, hadden de binnengetreden Spaansche met groote aandacht gadegeslagen.

Nadat deze aan eenige der voornaamste aanwezigen was voorgesteld, wilde zij het vertrek verlaten, toen de gezant plotseling uitriep:

— Maar daar had ik bijna vergeten u aan mijn waarden lord William Aberdeen voor te stellen! Vergun mij, dat ik dit verzuim onmiddellijk herstel. Ik weet zeker, dat mylord het mij nooit zou vergeven, indien ik naliet hem met u in kennis te brengen.

— Inderdaad, señor, antwoordde lord Aberdeen, terwijl hij vol bewondering naar de schoone vrouw opzag, ik geloof werkelijk dat ik u dat zeer kwalijk zou hebben genomen. Indien het waar is, dat Spanje de bakermat der fabelen is, dan is madame zeker de fee die ze ons komt verhalen.

De gezant lachte hartelijk en zeide toen, terwijl hij op de gast wees:

— Dona Dolorez de Mendoza, die pas een week te Londen vertoeft, maar die zich in dien tijd reeds verscheiden vrienden heeft weten te maken. Zij is een nicht van den Spaanschen premier.

Lord Aberdeen boog hoffelijk.

— En dit, madame, vervolgde de gezant, is lord William Aberdeen, in geheel Londen, wat zeg ik, in geheel Engeland bekend wegens zijn philanthropische neigingen, die zelfs volgens Engelsche begrippen wel eens wat ver gaan — mylord zal mij de opmerking zeker wel ten goede houden.

Dolorez de Mendoza boog allerbevalligst en stak den lord haar smalle, lange vingers toe.

— Ik wil zelfs verder gaan dan de gezant van mijn land, mylord, zeide zij lachend, want tot zelfs in Madrid is uw faam als menschen-vriend doorgedrongen.

— Dat is meer dan ik verdien, madame, zeide lord Aberdeen afwerend.

— O, zeg dat niet. Bij ons te Madrid doet het verhaal de ronde, dat gij eens tienduizend pond sterling geschonken hebt aan een tehuis voor oude zeelieden.

— Dat herinner ik mij niet, madame, antwoordde lord Aberdeen op bedaarden toon.

— Herinnert gij u dat inderdaad niet? riep de schoone Spaansche verwonderd uit. Me dunkt toch, dat een bedrag van die grootte wel waard is in iemands geheugen te blijven.

— Ik zou het misschien hebben onthouden, madame, als ik het bedrag ontvangen had; nu — nu ik het, naar het schijnt, heb weggegeven, wensch ik het mij niet meer te herinneren.

De Spaansche keek den spreker zwijgend aan.

Toen boog zij nogmaals bevallig voor den lord en wendde zich tot haar gastvrouw.

Wat lord Aberdeen betreft, deze begaf zich weder naar zijn jongen vriend, die bescheiden op een afstand was blijven staan.

Terwijl hij zich verwijderde, hoorde hij hoe Dolorez de Mendoza op zachten toon aan de echtgenoot van den gezant vroeg:

— Wie is die jonge man, in wiens gezelschap lord Aberdeen zich bevindt?

— Dat is zijn boezemvriend, Charles Brand, antwoordde de gade van den gezant.

Lord Aberdeen nam den ander onder den arm, wendde zich naar de portières, maakte een hoffelijke buiging voor het gezelschap en verliet het vertrek.

Zwijgend liepen de beide mannen de danszalen door.

En menig schoon vrouwenoog rustte met welbehagen op de vorstelijke, krachtig gebouwde gestalte en het edelgevormde gelaat van zijn lordschap, terwijl menig jong meisjeshart eenige slagen sneller klopte bij het aanschouwen van de elegante figuur van den jongen vriend van mylord.

Zonder zich bewust te zijn van den indruk, dien zij beiden hier en daar aanrichtten, liepen zij door de twee zalen die naar de groote conversatiezaal voerden, regelrecht naar het buffet toe, waar zij zich een glas champagne inschonken.

— Een buitengewoon schoone vrouw, mompelde lord Aberdeen, terwijl hij met aandacht

tuurde naar de luchtbelletjes, die in zijn glas opstegen.

— Merkwaardig mooi, beaamde Charles Brand. Ik voor mij heb nooit geweten, dat zulke wezens anders dan in de fantasie van een schrijver of op een schilderij konden bestaan.

— Zij gelijkt op een der figuren van een muurschildering van Murillo, ging lord Aberdeen in gedachten voort.

— Wat komt die schoone vrouw hier in 's hemelsnaam in ons mistige Engeland uitvoeren? riep Brand uit.

— Misschien een of anderen graaf uitzoeken, om daarmede in het huwelijk te treden, antwoordde lord Aberdeen onverschillig.

— Maar die kan ze toch in haar eigen land ook wel vinden!

— Dat is wel zoo, maar ten eerste is het in Spanje heel moeilijk de similie-graven van de echte te onderscheiden, en ten tweede hebben de echte meestal nog heel wat minder geld dan de nagemaakte.

— Daarin schuilt wel wat waars, riep Brand lachend uit. De Spaansche grandezza berust hoofdzakelijk op innerlijke grootheid en niet op aardsch slijk!

— Het zal, dunkt mij, wel niet lang duren, of zij zal gevonden hebben wat zij zoekt, vervolgde lord Aberdeen, terwijl hij voorzichtig aan zijn champagne nipte.

— Dat geloof ik ook niet! Zij kwam binnen aan den arm van den jongen Grey! Zou dat iets beteekenen?

— Ik zou niet weten wat! De jonge Grey is al verloofd en hij zal waarschijnlijk de schoone Spaansche toevallig bij den ingang van het gezantschapsgebouw hebben ontmoet. Zij heeft eenvoudig zijn arm genomen met de vrijmoedigheid, die alleen aan zeer schoone vrouwen niet wordt kwalijk genomen. En laat ons nu maar weer eens naar huis gaan, want om de waarheid te zeggen, begint al deze glans en schittering mij al weder tegen te staan.

— Maar Edward! riep Charles Brand teleurgesteld uit, ik heb nog pas een paar dansen gedaan! Wil je me nu al weer wegsleepen?

— Maar niemand belet je toch, beste kerel, om je hier alleen nog eenige uren te amuseeren, zeide lord Aberdeen glimlachend, terwijl hij zijn krachtige blanke hand op den schouder van zijn vriend legde.

— O, maar dan zal het plezier er spoedig voor mij af zijn, hernam Charles Brand. Kom, je moest ook nog maar een uurtje blijven!

— Nu, een uur zal ik je dan nog gunnen, maar dan gaan wij ook onherroepelijk weg. Bedenk, dat wij nog onze plannen hebben uit te werken voor den slag, dien wij de volgende week te Parijs willen slaan.

Deze woorden mogen eenigszins zonderling klinken uit den mond van een edelen lord, en zij werden dan ook geuit, terwijl er niemand in de nabijheid was en op fluisterenden toon.

Zij kwamen uit den mond van niemand minder dan John Raffles, den Grooten Onbekende!

Inderdaad, onder het mom van den beroemden menschenvriend verschool zich sedert eenige jaren Lord Edward Lister, de man die de politie van het geheele vasteland, en in nog meerdere mate die van het Vereenigd Koninkrijk, met het grootste succes op een dwaalspoor had weten te brengen, en nog steeds bracht, de man, die met geraffineerde sluwheid en onvergelijkelijke behendigheid een aantal inbraken verricht had, die nog steeds niet opgehelderd zijn en ook nimmer opgehelderd zullen worden. De man, die duizenden ponden sterling in een week wegschonk aan liefdadige doeleinden en die als Lord Aberdeen zelfs ten hove mocht verschijnen!

Charles Brand keek snel om zich heen, toen hij zijn vriend aldus hoorde spreken en antwoordde eveneens op fluisterenden toon:

— Dus je blijft nog altijd bij dat plan?

— Zeker! Als er zich tenminste in dien tusschientijd geen andere bijzondere gebeurtenissen voordoen!

— En laat ons nu maar naar de balzaal teruggaan, want ik heb wel een half uur niet gedanst!

— Het is vreeselijk! riep John Raffles ironisch uit. Alweder een half uur van je leven nutteloos voorbijgegaan. Haast je dan maar een lief, jong meisje gelukkig te maken — ik wacht je daarginds in dien hoek bij de palmen, het is daar heerlijk koel.

Charles Brand verdween en spoedig had zijn lordschap hem in het gewiegl der dansende paren verloren.

Langzaam begaf hij zich naar een sofa, die door een aantal bloeiende heesters in groote eikenhouten kuipen aan het oog onttrokken was.

Hij liet er zich op neervallen, verborg het gelaat in de hand en verzonk in diep nadenken.

Plotseling werd hij opgeschrikt door een licht geruisch.

Hij keek op en zag Dolorez de Mendoza voor zich staan.

Dadelijk sprong hij op en boog diep voor de schoone Spaansche.

Deze, blijkbaar verwonderd zijn lordschap op deze stille plek aan te treffen, dwong hem met een bevallig gebaar weder plaats te nemen.

— Het zou mij zeer spijten, Mylord, indien ik u gestoord had, zeide zij met haar warme, diepe stem. Ik kan mij zeer goed begrijpen, dat gij hier in deze koele zaal een toevlucht hebt gezocht, ook ik kwam mij hier wat verpozen.

— Geheel alleen? vroeg Raffles, met eenige verbazing in zijn stem, die hij moeilijk kon verbergen.

— Geheel alleen, antwoordde Dolorez de Mendoza trotsch. Het is in mijn land geen gewoonte om zich op te houden met onnoozele maatschappelijke voorschriften, waaraan men zich in uw mistig, koud land nog steeds met de

gestrengheid als voor eeuwen geleden schijnt te houden.

— Ik zal mij ook wel wachten er u een verwijt van te maken, hernam Raffles hoffelijk, want het stelt mij in de gelegenheid, eenige woorden met u te kunnen wisselen.

— Daar stelt gij dus prijs op? vroeg Dolorez, terwijl zij het schoone hoofd eenigszins schuin hield en lord Aberdeen met haar prachtige groote oogen schelmsch aankeek.

— Ik heb een groote voorliefde voor het Spaansche ras, antwoordde Raffles eenvoudig.

— Voor het Spaansche ras, in het algemeen, bedoelt gij? vroeg Dolorez eenigszins teleurgesteld.

— Ja, madame, en natuurlijk meer in het bijzonder voor zijn vertegenwoordigsters, als zij zoo uitnemend schoon zijn als gij.

— Dat klinkt al geheel anders, zeide Dolorez, terwijl zij zich met een bevallige beweging op de sofa neervlijde. Maar toch zegt gij dit op dezelfde wijze, als waarop gij over uw beste renpaard zoude hebben gesproken! Gij Engelschen zijt toch steeds dezelfde. Een compliment uit uw mond maakt op ons zuidelijken, steeds den indruk alsof gij het met groote moeite had verzonnen en met nog meer moeite afsteekt.

— Dat komt misschien, hernam Raffles kalm, omdat de vrouwen uit het noorden in het algemeen niet zeer veel waarde hechten aan complimentjes, wat ten gevolge heeft, dat wij mannen er ons nooit goed in hebben kunnen oefenen.

Even stakte het gesprek.

— Men zegt, dat gij een groot paardenliefhebber zijt, mylord?

— Men zegt niets te veel, madame.

— Gij hebt zeker een groote verzameling paarden?

— Neen, integendeel, ik heb er slechts een half dozijn, maar ik durf dan ook te zeggen, dat deze tot de schoonste van hun ras behooren.

— Zou het mij niet eens vergund zijn, die fraaie dieren te bewonderen?

Raffles stond op en zeide, op zijn gewone koele hoffelijkheid:

— Madame, op het verzoek van een vrouw antwoordt een gentleman slechts bevestigend. Gij hebt mij slechts den datum aan te kondigen en het uur, waarop gij en uw begeleider mij met uw bezoek zult vereeren.

— Met mijn begeleider, zegt gij? vroeg Dolorez, terwijl zij de woorden langzaam uitsprak. Weet gij dan zoo zeker, dat ik mij zal laten vergezellen?

— Inderdaad, madame! Ik weet niet welke inzichten men dienaangaande te Madrid koestert, maar hier te Londen is het nog steeds gebruik, dat een jonge vrouw en zeker als zij zoo buitengewoon schoon is als gij zijt, zich laat vergezellen, als zij een bezoek brengt ten huize van een ongetrouwd man.

— Mylord, zeide Dolorez de Mendoza, ter-

wijl zij eveneens opstond en haar diepe, wel-luidende stem had plotseling een scherp klank verkregen, ik dank u ten zeerste voor dit lesje in Engelsche etikette. Wij Spaanschen houden er inderdaad een andere opvatting op na, maar ik zal niet graag handelen in tegenspraak met de Engelsche gebruiken! Bedenk dat ik deze nog slechts zeer weinig ken.

— Dat heb ik dadelijk begrepen, madame, zeide Raffles op koelen toon. En wilt gij mij nu niet veroorloven u weder naar de danszaal terug te geleiden?

— Gij zijt toch niet bevreesd voor mij, mylord? vroeg de Spaansche, terwijl zij Raffles lachend aankeek, zoodat haar schitterend witte tanden als parelen tusschen haar weelderige roode lippen blonken.

— Ik geloof niet, dat ik zeer bang van aard ben, madame, antwoordde Raffles.

— Maar toch schijnt het u op te luchten, dat gij aan ons kort gesprek reeds nu een einde kunt maken.

— Gij bedriegt u, madame, vervolgde Raffles bedaard, maar ik moet mijn „lesje in de etikette“, zooals gij het zooeven noemde, nog even voortzetten door u mede te deelen, dat men in Engeland dergelijke gesprekken à deux over het algemeen afkeurt, zelfs wanneer zij gehouden worden tusschen verloofden. Gij moet bedenken, dat gij hier in een zeer conservatief land zijt. Ik ben er zeker van dat gij mij deze opmerking niet euvel duidt.

De schoone Spaansche beet zich op de lippen en antwoordde:

— In het geheel niet, mylord. Integendeel, ik stel het zeer op prijs door u te worden onder-richt in de Engelsche gebruiken! Gij van uw kant zult het mij wel niet kwalijk nemen, dat ik mij daar niet zoo eensklaps in kan thuis gevoelen. Ik had mijn land voor dezen nog nooit verlaten.

— Zoodat ik moet aannemen, dat gij onze taal, die gij zoo voortreffelijk en bijna zonder accent spreekt, in uw geboorteland hebt aangeleerd?

— Dat hebt gij goed geraden, mijnheer, antwoordde Dolorez de Mendoza haastig. Ik heb les gekregen van een geboren Engelsche miss, en ik mag zeggen, dat zij zeer tevreden was over mijn vlugge vorderingen en mijn uitspraak.

Op dat oogenblik hadden Raffles, die de schoone Spaansche den arm had geboden en Dolorez de eerste danszaal weder bereikt.

In de verte danste Charles met de eenige dochter van lord Lansdale.

Hij had Raffles spoedig gezien en knikte hem vroolijk toe.

— Uw vriend schijnt een hartstochtelijk danser te zijn, mylord? vroeg Dolorez, terwijl zij zich met een prachtigen uit ivoor vervaardigden waaier koelte toewuifde.

— Inderdaad, madame, antwoordde Raffles.

Indien ik er geen stokje voor stak, zou mijn jonge vriend morgen om acht uur nog even onvermoeid ronddraaien als hij op dit oogenblik doet.

— Op welk een minachtenden toon spreekt gij over de kunst van Terpsichore, riep de Spaansche op verontwaardigden toon.

— Ik wil u bekennen, madame, dat ik het dansen een zeer twijfelachtig vermaak vind en zeker dat van den hedendaagschen tijd.

— Gij zult er dus wel weinig aan doen?

— Zoo goed als niets, madame — tenzij ik er toe gedwongen word.

— Maar hoe is dat mogelijk! Gij zijt toch nog volstrekt niet te oud om te dansen. Gij kunt nog nauwelijks veertig jaar zijn.

— Madame, men is te oud om te dansen, zoodra men er niet meer het ware genoegen in vindt, hernam Raffles kalm.

— Ik zal dus zelfs geen poging hoeven te wagen u over te halen. Hoor! De muziek zet juist opnieuw in.

— Ik geloof, dat gij mij niet goed begrepen hebt, mevrouw, hernam Raffles, terwijl hij zijn ondoorgrondelijke oogen op het schoone gelaat der Spaansche vestigde. Het spreekt vanzelf dat uw minste wensch meer dan een bevel moet zijn en een bevel dat men zich haast op te volgen!

— Zoodaals een soldaat het bevel van zijn generaal opvolgt, om in het vuur te gaan? vroeg Dolorez.

— Gelijk Adam het bevel opvolgde van Eva om van den appel te proeven, madame!

De Spaansche liet een zilveren lachje hooren.

— A la bonheur! riep zij uit, terwijl zij haar waaier dichtklapte en daarover heen Raffles met haar fonkelende oogen ondeugend aankeek. Gij begint werkelijk vorderingen te maken, mylord.

Raffles boog zwijgend en vatte Dolorez om het slanke middel.

Spoedig had het dansende paar zich in de menigte opgelost en veler blikken volgden met verholten afgunst of met openlijke bewondering het schoone paar, dat met onnavolgbare bevaligheid door de zaal zweefde.

Onder het dansen kwam Raffles in aanraking met Charles Brand, die hem vol verbazing nakeek.

Raffles ving dien blik op en knikte flauw glimlachend tegen hem.

Ongeveer tien minuten later was de dans geëindigd en geleidde Raffles zijn dame naar een van de rustbanken die langs de vensters waren geschaard.

— Zoudt gij niet zoo goed willen zijn, mij naar het buffet te geleiden, mylord? vroeg de schoone Spaansche.

— Zeer gaarne, madame, daar komt mijn vriend ook aan. Wilt gij mij vergunnen, dat hij ons gezelschap houdt?

Weer beet Dolorez haar fijne tanden in de

roode lippen en antwoordde toen onverschillig:

— Ik heb er volstrekt niets op tegen, mylord, maar eerst moet ik u nog zeggen, dat ik het volstrekt niet kan begrijpen, dat gij niet meer aan dansen doet. Ik geloof niet, dat ik ooit in mijn leven een zoo uitmuntend danser tot partner heb gehad.

Raffles boog zonder een woord te spreken.

Op dat oogenblik trad Brand bescheiden op hen toe.

— Kom maar gerust, beste Charles, zeide zijn lordschap vriendelijk, en blijf bij mij, want wij zullen zoo aanstonds heengaan.

— Nu reeds, mylord, riep Dolorez uit, terwijl zij Raffles verwijtend aankeek. Het schijnt, dat het feest op u geen groote aantrekkingskracht uitoefent!

— Ik zou mijzelf geweld aandoen, madame, indien ik verklaarde, dat dit werkelijk het geval was.

— Gij hebt wellicht dergelijke feesten al in grooten getale medegemaakt?

— Ook dat! En ik heb nooit kunnen opmerken, dat ze veel van elkander verschillen. Een groot aantal dames, die zeer veel juweelen dragen, komen bijeen met een groot aantal heeren in een leelijk zwart kostuum, of wel bezwijkend onder het goud, dansen eenige uren achtereen, tot zij van vermoeidheid niet meer kunnen, vervelen elkander en zichzelf met zinloos gepraat, gaan met zware hoofdpijn naar bed en staan den volgenden ochtend geradbraakt op. Men noemt dit hier in Engeland een bal ten hove, of wel „entertainment”, dat wil zeggen een uitspanning.

— Ik heb nooit zooveel ironie in een enkel woord saamgevat gezien!

Dolorez de Mendoza keek Raffles zwijgend aan en wendde zich toen tot Charles Brand met de vraag:

— Verkeert mylord steeds in zulk een verbitterde stemming?

— Zoo is hij altijd, madame, antwoordde Brand, maar gij vergist u als gij denkt dat het verbittering is, die hem dwingt om zoo te spreken. Het is inderdaad zijn eerlijke meening van kindsbeen af aan.

— En ik ben vast overtuigd, ging Raffles door, terwijl hij zijn donkere oogen op de Spaansche vestigde, dat negentig procent van alle aanwezigen er evenzoo over denken, zij zijn alleen maar niet eerlijk genoeg en ook te lui om daarvoor uit te komen.

Onder het spreken waren zij naar de conversatiezaal gewandeld, waar nu eenige dozijnen dansers en danseressen van de vermoeienissen uitrustten.

Raffles geleidde de Spaansche naar het buffet en schonk haar een glas champagne in.

— Drinkt gij niet, mylord? vroeg Dolorez, voor zij het glas aan de lippen bracht, gij zult mij toch hoop ik niet beleedigen door te weigeren eveneens een glas champagne te gebruiken?

Zonder een woord te spreken schonk Raffles voor zichzelf en voor Charles Brand een glas van het parelende vocht in.

Overmoedig hief Dolorez de Mendoza haar glas in de hoogte en zeide, terwijl zij Raffles van onder haar zwarte wimpers aankeek:

— Ik wil dit glas ledigen op onze eerste kennismaking, op het schoone leven en op uw beterschap?

— Als man van de wereld, meent gij?

— Neen, mylord, als mensch!

— Ik ben dus een onvolmaakt mensch, meent gij?

— Onvolmaakt in den zin van niet geheel af!

— Ik zou dus volgens u een soort leerschool moeten doorloopen om een mensch te worden, waarvan men kan zeggen, dat hij wel geheel en al af is?

— Juist, mylord, dat geloof ik.

— En wat ontbreekt er aan mij, meent gij, om een geheel mensch van mij te maken?

De Spaansche deed een paar stappen op den spreker toe en toen klonk het nauwelijks hoorbaar:

— De liefde, mylord.

Het gelaat van Raffles had zich krampachtig vertrokken, toen de Spaansche deze woorden op hartstochtelijken toon fluisterde.

Hij werd zeer bleek en het fijngeslepen kristal in zijn hand sidderde. Een paar druppels van het fonkelende nat stortten over den rand van het glas op den grond.

Toen zette Raffles zijn kristallen beker langzaam op het hagelwitte tafelkleed neer, dat over het buffet was heengespreid en zeide op heeschen toon, terwijl zijn grijze oogen verdonkerden:

— Gij meent dus, madame, dat de liefde in mijn leven niet de plaats heeft ingenomen, die zij in het leven van iederen man behoort in te nemen?

— Dat geloof ik ten minste niet, mylord, antwoordde de Spaansche, zelf verbaasd over de uitwerking, die haar woorden hadden gehad, want ik heb zelden een man ontmoet, die zulk een verkillenden indruk op mij maakte als gij.

Charles had naar dit gesprek met de grootste verbazing geluisterd.

Hij keek ongemerkt van den een naar den ander en meende, dat hij zijn vriend een dienst zou doen door hem de voortzetting van dit gesprek, dat hem onaangenaam scheen aan te doen, te besparen.

Hij keek vluchtig op zijn horloge en zeide toen:

— Ik zou niet gaarne een onbeleefdheid begaan, Edward, maar ik mag er je wel aan herinneren, dat wij hedennacht zouden werken?

— Ja, dat is zoo, mijn waarde Charles, antwoordde Raffles haastig, terwijl hij hem een dankbaren blik toewierp.

— Gij schijnt zeer veel te werken, mylord? vroeg de Spaansche op spottenden toon.

— Zeer veel, madame! De arbeid is voor mij wat.... bijvoorbeeld het dansen voor anderen is. En mag ik nu zoo vrij zijn u mijn adres te geven voor het afgesproken bezoek aan mijn stallen?

— Dat zijt gij dus niet vergeten, mylord? vroeg de Spaansche nu weder op schalkschen toon.

— Dan zou ik moeten vergeten, madame, dat ik een uur in uw gezelschap heb doorgebracht!

Daarop vatte Raffles de hand van Dolorez de Mendoza en bracht die vluchtig aan zijn lippen.

Een lichte huivering liep door den schoon gevormden arm van de Spaansche, toen zij die aanraking op haar hand gevoelde.

— Koud — koud als ijs! mompelde zij bijna onhoorbaar.

HOOFDSTUK II.

DE AVONTURIERSTER.

Brand boog op zijn beurt hoffelijk voor Dolorez de Mendoza en de beide vrienden verwijderden zich, nadat Raffles een ontkennend antwoord had gekregen op zijn vraag, of hij de schoone vrouw naar de danszaal zou terugleiden.

Zwijgend liepen de beide mannen door de groote conversatiezaal, langs de groote vensters, waarvan er eenige wegens de buitengewone hitte waren opengezet.

In gedachten liep Raffles voort.

Voor een der ramen bleef hij staan en snoof met diepe teugen de heerlijke lucht in, die uit den tuin, voor het ambassadegebouw gelegen, tot in de groote zaal doordrong.

— Wat een heerlijke nacht, fluisterde hij. Wat is het rustig en stil daarbuiten! Vergelijk nu dien sterrenhemel eens met het druk gewoel daar binnen, die verheven stilte met het zinneloos gebabbel van die hersenlooze dwazen daarginds.

— Hoe laat is het nu, Edward?

Raffles wierp een blik op zijn horloge en zeide: Ruim twee uur.

Nogmaals wierp hij een blik uit het venster, en keek over den met bloemen en heesters beplanten tuin, naar den geheel verlaten weg, die zich langs het ambassadegebouw uitstreckte.

Hij wilde weer verder loopen, toen zijn blik viel op een eenzame gedaante, die voor het hek van den tuin stond en blijkbaar met gespannen aandacht naar de helder verlichte zalen van het gezantschapsgebouw opzag.

— Die man daar schijnt erg veel belangstelling te koesteren in wat hier voorvalt, zeide hij, zie hem daar eens onbeweeglijk stilstaan.

— Misschien wacht hij wel op een van de gasten, antwoordde Brand. Hij is in rok gekleed en draagt een hoogen hoed.

— Je kunt wel gelijk hebben, hernam Raffles onverschillig, terwijl hij verder ging. Kom, laten wij maar naar huis gaan.

Langzaam liepen zij verder.

Op den drempel van de danszaal keerde Raffles zich nog eens om.

Eensklaps greep hij Brand bij den arm, terwijl zijn gelaat een verbaasde uitdrukking aannam.

Ook Brand wendde zich nu om.

Voor het raam, dat zij zooeven verlaten hadden, stond Dolorez de Mendoza.

Zij stond tegen een der raamposten geleund en genoot blijkbaar, evenals zij gedaan hadden, van de heerlijke frissche nachtlucht, bezwangerd met de bloemengeuren, die uit den tuin opstegen.

Maar zij scheen buiten iets gezien te hebben, wat haar zeer verschrikt had.

Haar schoon gelaat was buitengewoon bleek geworden en haar prachtige zwarte oogen staarden wild voor zich uit.

Zij had de blanke handen ineengeslagen en haar boezem ging hijgend op en neer.

Op haar verwrongen trekken lag een uitdrukking van walging en angst tevens, die in wonderlijke tegenstelling waren met den lief-talligen glimlach, die den geheelen avond om hare lippen had gespeeld.

Zoodra zij opkeek, trok Raffles Charles Brand vlug aan de mouw en wendde zich weer om.

Spoedig waren zij de danszalen doorgestaan en lieten zich in de vestiaire hun overgoed geven.

Korten tijd daarna hadden zij het gezantschapsgebouw verlaten.

Dolorez de Mendoza had zich van het raam afgewend.

Zij rilde alsof een plotselinge koude wind was komen opsteken.

De slanke vingers nog steeds ineengewrongen en het hoofd diep voorovergebogen, schreed zij langzaam door de conversatiezaal.

Op den drempel van de danszaal gekomen, richtte zij het schoon gevormde hoofd met een ruk op, terwijl haar oogen een vastberaden,

bijna boosaardige, uitdrukking verkregen.

Tegelijkertijd plooide zich weer dat beminnelijke glimlachje om haar lippen, dat reeds dozijnen mannenharten dien avond in vuur en vlam gezet had.

Met lichten tred trad zij op den jongen Grey toe en verzocht hem haar naar de vestiaire te willen vergezellen.

— Wilt gij ons nu reeds verlaten, mevrouw? riep de jonge man verwijtend.

— Ja graaf, ik heb mijn Duena beloofd, dat ik vooral niet later dan half drie zou terugkeeren. Het goede mensch is al eenigszins op leeftijd, en dat is dus niet aangenaam voor haar om zoo lang wakker te blijven. Eerlijk gezegd, verwondert het mij, dat zij hier niet reeds als een wrekende tooverkol is verschenen en mij heeft weggesleept!

— En met u de koningin van het bal, voegde de jonge graaf er op hoffelijken toon aan toe.

Hij bood haar den arm aan en schreed langzaam met zijn dame door de beide danszalen.

Op den drempel van den ontvangstsalon nam Dolorez de Mendoza afscheid van den Spaanschen gezant en diens echtgenoot.

In de vestiaire wierp de jonge luitenant haar een kostbaren fluweelen mantel om de schouders en bracht haar toen de prachtige statietrap af naar de breede deur, waar twee lakeien op post stonden.

— Mag ik het nummer van uw auto verzoe-ken? vroeg hij.

Dolorez gaf hem het ronde kaartje, waarop het volgnummer van haar auto gedrukt stond.

De jonge graaf overhandigde het aan een van de bedienden en deze had spoedig de auto van de schoone Spaansche uit de rij geroepen, een prachtige, donkerblauw gelakten wagen.

Zoodra de auto was voorgeleden, nam de jonge graaf met een hoffelijke buiging afscheid.

Een der bedienden hield het portier van de auto open en Dolorez stapte in.

— Weet de chauffeur waarheen hij u moet rijden, madame? vroeg de lakei onderdanig.

Dolorez knikte en liet zich achterover in de kussens vallen.

Het portier klapte dicht en de auto stelde zich in beweging.

Nauwelijks had de wagen een vijftigtal meters afgelegd of hij hield weder stil.

Weder ging het portier open en een man stapte vlug naar binnen.

Onmiddellijk daarop reed de auto weder verder.

Dolorez had geen woord geuit toen de man zoo plotseling was binnen gedrongen.

Zij scheen hem te hebben verwacht.

Zij trok haar mantel dicht om zich heen, als werd zij plotseling door koude bevangen.

Vijf minuten verstreken, zonder dat de beide menschen in de auto een woord wisselden.

Toen vroeg de man, die zich van de Spaansche taal bediende:

— Gij hebt hem gezien?

Dolorez knikte zwijsend.

— Hem gesproken?

Weder knikte de schoone Spaansche.

— Hebt gij uw tong verloren? klonk het ruw. Kunt gij niet antwoorden, als ik u iets vraag?

— Ik ben vermoeid, zeide Dolorez op zachten, eenigszins schorren toon, eveneens in het Spaansch. Laat mij nu met rust, wat ik je bidden mag!

— Het is goed, ik zal nu niets meer zeggen, bromde de man, maar aanstonds moet ik je spreken. Deze zaak moet spoedig haar beslag krijgen, denk daarom! Ik heb geen lust om in handen van de Engelsche politie te geraken. Gij weet, dat ik niet van gekschere houd, bedenk dat.

Dolorez de Mendoza boog het hoofd.

Zwijsend werd de rit voortgezet.

Een half uur later stond de auto stil voor het Carlton-Hotel.

De nachtportier kwam toelopen, maar de man in de auto was hem reeds voor geweest!

Hij sprong snel uit den wagen en reikte Dolorez de Mendoza de hand.

Zwijsend bestegen zij de groote trap naar de eerste verdieping, zwijsend betraden zij een groote logeerkamer.

De man draaide den schakelaar van het electrisch licht om.

Daarop wierp hij zijn hoed op de tafel en ontdeed zich van zijn regenmantel.

In het volle licht van de electrische kroon stond nu een man van omstreeks veertig jaren, wiens donker uiterlijk dadelijk zijn zuidelijke afkomst verried.

Onder een dikken zwarten haardos schitterden een paar koolzwarte oogen, die onophoudelijk onrustig rondloerden, als vreesden zij overal en steeds gevaar te ontdekken.

Een fijn, zwart kneveltje overschaduwde zijn dikke roode lippen.

Zware wenkbrauwen, die boven den breeden neus ineenvielen, gaven zijn gelaat een duistere, dreigende uitdrukking.

Hij keek even zwijsend naar de vrouw, die gekleed en wel op een sofa was neergezonken en zeide toen op een toon, waarin een dreigende klank niet te miskennen viel:

— En nu zullen wij eens praten, Dolorez!

— Maak het kort, antwoordde de Spaansche op doffen toon. Ik ben vermoeid en niet in staat om lang naar je te luisteren!

— Ik beloof je, dat ik het niet lang zal maken!

— Dat is ook volstrekt niet noodig, want je hebt me je plannen met lord Aberdeen reeds uitvoerig uiteengezet.

— Dat is zoo, maar het schaadt niet, als ik het nog eens doe.

De Spanjaard begon met korte stappen de

kamer door te loopen, met de handen op den rug gevouwen.

Toen bleef hij eensklaps vlak voor Dolorez staan, die met de ellebogen op de knieën en het hoofd in de handen doelloos voor zich uit staarde, en zeide toen op scherpen toon:

— Wij zijn het er over eens, nietwaar Dolorez Picasso, dat gij u geheel in mijn macht bevindt?

Langzaam hief de vrouw op de sofa het schoone hoofd op en keek den vrager met haar donkere oogen aan, waarin een geheimzinnig vuur gloeide.

— Daarop behoeft gij niet meer terug te komen, Diego Bastados! Ik weet het, evengoed als gij het weet!

— Mooi! Ik wilde het nog slechts eens herinneren, opdat je niet in de verzoeking zoudt komen tegenweer te bieden als ik iets beveel.

— Kom tot de zaak, riep Dolorez ongeduldig. Speel niet met me als de kat met de muis. Ik erken immers dat je over me beschikken kunt en dat ik niets dan een werktuig in je handen ben.

— Goed, goed, mijn duifje, riep de Spanjaard op spottenden toon. Het verheugt me, dat je dat zoo goed inziet. Die overtuiging heeft je er reeds eenige malen toe gebracht, mij van grooten dienst te zijn bij ondernemingen, die ik nu maar niet zal noemen.

— Waarom niet? klonk het op scherpen toon van de sofa. Noem ze toch bij haar naam, Diego! Zeg toch, dat ik je al geholpen heb om eenige zeer rijke Fransche en Russen voor groote bedragen op te lichten.

De Spanjaard deed dreigend eenige passen op de vrouw toe en siste toen:

— Spreek niet zoo hard! Wil je dat de burens verstaan wat hier gesproken wordt?

Daarop vervolgde hij op kalmer toon:

— Ik wil erkennen, dat je me van groot nut bent geweest. Je hebt de onaangename gewoonte de dingen wat al te zeer bij hun waren naam te noemen, maar dat vergeef ik je gaarne!

— Ga voort, wat ik je verzoeken mag! riep Dolorez stampvoetend. Ik heb slaap!

— Niet zoo haastig, mijn schatje! Ik kom aanstonds waar ik wezen wil, vervolgde de Spanjaard op sarrenden toon.

Hij nam op een stoel plaats en stak een sigaret op.

Toen zeide hij langzaam.

— Ik zal niet ontkennen, dat al die kleine ondernemingen ondanks jouw wel wat afgedwongen hulp, mij een niet onaardig bedrag hebben opgeleverd, maar deze zaakjes zullen in het niet vallen naast hetgeen ik nu van je verwacht. Reeds in ons land had ik hooren spreken van den fabelachtigen rijkdom van dien Engelschen lord Aberdeen. En ik reken er op, dat jij me zult helpen dien edelman van een groot gedeelte zijner schatten te ontdoen! Ik weet op welke schitterende wijze je je bij vroegere gelegenheden van dergelijke opdrachten hebt gekwetend.

Nu vloog de vrouw op de sofa plotseling overeind.

Haar gelaat was doodsbleek en haar lippen sidderden.

— Herinner mij daar niet aan, ellendeling! zeide zij op heeschen toon. Herinner mij niet te veel aan mijn eigen laagheid, of ik zou mijn banden wel eens kunnen verbreken, het koste wat het koste!

Er verscheen een valsch licht in de donkere oogen van Diego Bastados.

— Dat waag ik toch te betwijfelen, mijn schoone, zeide hij sarrend. Ge weet wel, dat je door je van mij te willen losmaken, onherroepelijk je eigen ondergang zou bewerken.

Dolorez bukte het hoofd, en zonk met een onderdrukten kreet van smart weer op de sofa neer.

De Spanjaard keek haar spottend aan en vervolgde toen:

— Wees zoo goed en laat dergelijke dramatische uitbarstingen voortaan achterwege. Het dient tot niets en je weet uit ervaring dat je je met nog meer kans op slagen tot de straatsteenen zoudt kunnen wenden dan tot Diego Bastados, als die zich eenmaal iets in het hoofd heeft gezet.

Een gebaar van machteloze woede was het eenige antwoord.

— Hoor dus goed wat ik je zeg, Dolorez Picasso, ging Diego voort. Je zult dus de liefde van Lord Aberdeen verwerven....

Plotseling hief Dolorez het hoofd op en keek Diego Bastados met brandenden blik aan.

— Weet je zoo zeker dat mij dat gelukken zal? vroeg zij op gedempten toon. Weet jij dan niet dat die edele Lord blijkbaar visschenbloed in de aderen heeft?

De Spanjaard maakte een toornig gebaar.

— Maak mij niet wijs, dat een man, zelfs al is hij een Engelschman, op den duur tegen den invloed van jouw schoonheid bestand is, riep hij uit. Ik wil dat je hem in jouw netten zult verstrikken en daarmee uit!

De Spaansche hief met een moedeloos gebaar de slanke rechterhand op.

— Ik zal mijn best doen omdat het nu eenmaal niet anders kan, zeide zij op doffen toon, maar het zal mij nog nooit zoo moeilijk zijn gevallen als dezen keer. Lord Aberdeen is koeler dan een ijsblok.

— Dan zult gij dat ijsblok ontdooien, mijn duifje. En denk er om dat gij niet treuzelt, want dat zou u duur te staan kunnen komen. Ik laat den spot niet met mij drijven, bedenk dat.

— Neen, Diego Bastados, dat weet ik, hernam Dolorez op bitteren toon. Gij hebt geen hart! Gij hebt van mij een slavin gemaakt, die u blindelings moet gehoorzamen!

— Erken tenminste dat dat voor een groot gedeelte je eigen schuld is geweest, merkte de Spanjaard spottend op. Indien jij niet zoo vlug met je ponjaard was geweest eenige jaren geleden, dan zou je nu niet....

Dolorez was opnieuw opgevlogen en staarde den man met bliksemende oogen aan.

Haar vuisten balden zich en daarop scheurde zij het fijne kanten zakdoekje, dat zij in de hand gehouden had aan kleine flarden.

— Welk een duivelsche ziel moet jij hebben, siste zij toen, dat juist jij mij daaraan durft herinneren. Ik deed het om jou, dat weet je heel goed en om niemand anders. Want eenmaal, lang geleden, heb ik je liefgehad.

— Nu dus niet meer? riep de Spanjaard uit, terwijl hij zijn oogen dicht kneep, en haar tusschen de bijna gesloten oogleden valsch aanstaarde.

— Je liefhebben? Jou?

Dolorez barstte in een akelig klinkenden schaterlach uit.

Toen deed zij een paar passen vooruit en beet den man toe:

— Je kunt toch wel weten, Diego Bastados, dat ik je haat! Zoo fel haat, als ik in mijn geheele leven nog nooit iemand gehaat heb. Je hebt mijn leven vernietigd, dat heel anders had kunnen zijn, dan het geworden is. Je hebt mij aan je geketend, door een vreeselijke misdaad. Je hebt mij tot de medeplichtige van al je laaghartige misdrijven gemaakt. Mij, Dolorez Picasso, de dochter van een der meest geziene geslachten uit Toledo. Tot mijn laatsten snik zal ik je blijven haten! Alleen die haat bindt mij nog aan het leven, versta je?

Zij sidderde van opwinding en haar lippen beefden, zoo dat haar woorden bijna onverstaanbaar waren.

Diego was met gekruiste armen voor haar gaan staan en wiegde nu, terwijl hij zich op de teenen ophief, het bovenlijf sarrend op en neder.

— Ik heb het altijd wel geweten, zeide hij, maar ik ben blij het nu eens uit je eigen mond vernomen te hebben, schatje. Ik zal mij waarlijk nog voor je in acht moeten nemen. Want wie zoo goed met den dolk weet om te gaan....

Maar nu trad de Spaansche met een zoo dreigend gelaat en zulk een vreeselijken blik in haar oogen op hem toe, dat hij ondanks zich zelf een paar passen achteruit deed.

Een doodelijk stilzwijgen heerschte er in het vertrek.

De beide menschen hoorden niets, dan elkan- ders gejaagde ademhaling.

Toen nam Dolorez langzaam haar mantel op, dien zij op de sofa had geworpen, wierp Diego Bastados nog een laatsten verachtelijken blik toe en verliet langzaam het vertrek.

HOOFDSTUK III.

BERAADSLAGINGEN.

Raffles en Brand liepen, nadat zij zich hun goed hadden laten geven, de monumentale trap van het gezantschapsgebouw af en lieten door een der lakeien hun auto uit de rij roepen.

Dadelijk kwam een prachtige, buitengewoon groote wagen voorrijden.

Achter het stuurwiel zat een reusachtige chauffeur, die op militaire wijze aan zijn pet tikte, toen zijn meester naderde.

— Waarheen, Mylord? vroeg hij.

— Rijd ons maar naar huis, Henderson.

Zij stapten in en het portier werd dichtgeklapt, waarop de auto wegreed.

Geruimen tijd zwegen de beide mannen in de auto.

Toen vroeg Brand gekscherend:

— Wat ben je stil, Edward? Heeft die schoone Spaansche zulk een overweldigenden indruk op je gemaakt?

Raffles hief langzaam het hoofd op.

— Zij heeft inderdaad grooten indruk op mij gemaakt, maar niet in die beteekenis, die jij nu aan dat woord schijnt te hechten. Zij is, geloof ik, een zeer bijzondere vrouw.

— Dat geloof ik ook! Wat mag haar toch wel naar ons kille noorden gevoerd hebben?

— Daar zat ik juist over te denken, antwoordde Raffles. Ik vind het onbegrijpelijk, wat een zoo schoone vrouw uit het zonnige Spanje hier toch wel kan komen uitrichten.

— Maar zeg eens, Edward, zou het soms waarschijnlijk zijn, dat zij hier een goede partij kon doen?

— Dat wil ik niet tegenspreken — en toch vertoonde Dolorez de Mendoza in het geheel niet het type van de vrouw, waarvan men zulk een jacht op een rijken edelman kan verwachten. Bovendien is zij immers de nicht van den premier, heb ik mij laten vertellen?

— Dat zegt men tenminste!

— Ja, men zegt het! Maar wat doet het er eigenlijk toe wie zij is! Zij is bewonderend schoon en dat is voor een vrouw immers de hoofdzaak.

— Waarover hebben jullie eigenlijk gepraat, toen je alleen in de conversatiezaal zat? vroeg Brand nieuwsgierig.

— O, ons gesprek had geen eigenlijk onderwerp — wij spraken over die soort van dingen, die men geacht wordt een kwartier later weer te zijn vergeten.

— Voor een buitenstaander leek het anders alsof jullie een uiterst gevaarlijk onderwerp aan het behandelen waren.

Raffles wendde zijn gelaat nu geheel naar zijn vriend toe en keek hem strak aan.

— Ik hoop dat je niet meent, wat je daar zegt, zeide hij kalm, en ik ben er ook overtuigd van. Je weet zeer goed dat zulk een zinledig geflirt voor mij niet de minste aantrekkelijkheid heeft.

— Maar voor haar? riep Brand uit.

— Daar kan ik natuurlijk niet over oordeelen en dat moet zij zelve weten!

Brand zuchtte onmerkbaar.

— Je zult nooit anders worden, klaagde hij; je hart lijkt wel van steen te zijn. Wil je dan nooit meer een vrouw oprecht liefhebben?

Raffles ontweek de vraag, door zelf luchtig op te merken:

— En jij zelf? Heb ik jou ooit in een veel-beteekenend gesprek met een mooie vrouw gevonden?

— Nog niet, dat beken ik, riep Brand lachend uit. Maar dat wil volstrekt nog niet zeggen, dat ik voornemens ben mijn geheele leven jonggezel te blijven. Dat mag nu zeer burgerlijk klinken, maar ik hoop toch nog de vrouw, die ik werkelijk zou liefhebben, tot de mijne te maken.

Raffles legde zacht de hand op die van zijn metgezel en zeide op droeven toon:

— Vergeet je niet wat al te zeer, wie en wat je bent, beste jongen? De helper van den Grootten Onbekende?

Brand trok langzaam zijn hand terug.

Een huivering ging hem door het lichaam.

Hij keek doelloos door het raampje van het portier naar de huizen die zij voorbij snelden.

Toen antwoordde hij op doffen toon:

— Het is zoo — ik zal moeite hebben mij te doen beminnen!

— Nu vervloek je mij zeker in je hart, vroeg Raffles op oneindig bitteren toon.

— Neen, Edward, dat nooit! riep Brand op hartstochtelijken toon uit. Boven alles ter wereld, ja zelfs boven de liefde eener vrouw, gaat mij jouw vriendschap en ik zal nooit toe laten dat jij je zelf er een verwijt van maakt mij tot den altijddurenden metgezel te hebben gestempeld! Je hebt mij van een wissen dood, je hebt mij van de ellende en de schande gered! Dat vergeet ik nooit, en daarvoor wijken alle andere overwegingen! Kom, laat ons er niet meer over praten... ik weet zeker, dat ik nog wel eens een vrouw zal vinden, die over de maatschappij en haar inrichting even zoo denkt als wij beiden!

Hij had de hand van zijn metgezel weder gegrepen en drukte die hartstochtelijk.

Raffles zweeg, hij had de oogen met de hand

bedekt en scheen, geheel roerloos, diep na te denken.

Er werd geen woord meer gewisseld voor de auto stil hield voor het hek van de prachtige villa in Cromwellstreet, die John Raffles, sedert lange jaren als Lord William Aberdeen bewoonde.

— Denkt u mij vannacht nog noodig te hebben, Mylord? vroeg de chauffeur toen beiden waren uitgestapt.

— Geen denken aan, Henderson, antwoordde zijn meester. Ga dadelijk slapen en rust maar goed uit — wij denken hetzelfde te doen.

De chauffeur tikte weder aan zijn pet en reed de auto naar de prachtig ingerichte garage, die in het park stond, dat zich achter de villa uitstrekte.

Het was geheel stil in de villa, want de bedienden waren reeds ter ruste.

De beide vrienden ontdeden zich van hun overgoed en traden de eetzaal binnen, waar de oude, trouwe kamerdienaar van zijn Lordschap, Gaston, een koud souper voor hen had gereed gezet.

Raffles schudde glimlachend het hoofd.

— Hij zorgt voor mij, alsof ik nog een klein kind was, die goede, oude Gaston, zeide hij. Nu, het staat er eenmaal, dus wij zullen er maar gebruik van maken, anders voelt hij zich maar beleedigd.

— Ik voor mij neem het den ouden Gaston volstrekt niet kwalijk, dat hij zoo voor ons gezorgd heeft, zeide Brand lachend. Want ik heb door het dansen geheel en al vergeten, mijn aandacht aan het buffet te wijden.

— Dat wil zeggen, dat je honger hebt?

— Dat niet bepaald, maar wel wat de Franschen *appétit* noemen.

— Tast dan toe, ik zal met genoeg naar je kijken, terwijl je eet.

Beiden namen aan tafel plaats en Brand bediende zich van de kostelijke gerechten, die daarop geplaatst waren.

Raffles keek met glimlachend gelaat naar zijn jongen vriend.

— Het schijnt je te smaken, zeide hij.

— Uitmuntend, maar bedenk ook, dat ik den geheelen avond gedanst heb en mij niet in gesprekken met donkerrooige Spaanschen heb begeven.

— Begin je daar nu al weer over? riep Raffles hoofdschuddend uit. Ik zou waarlijk zeggen, dat juist jij degene bent, die niet ongevoelig voor haar schoonheid is gebleven.

— Haha, dat zou mij niet veel geven, denk ik, riep Brand hartelijk lachend uit, want zij keek dwars door mij heen, terwijl wij met zijn drieën stonden te praten en had alleen oogen voor jou, dat moet je, dunkt mij, toch ook hebben opgemerkt.

Raffles knikte flauwtjes.

— Waar zou zij toch wonen, hier te Londen? vroeg hij na eenigen tijd. Zij sprak van een Duena, die haar wachtte.

— Waarschijnlijk in een der allereerste hotels, Cecil, of Astor. Of anders bij een of ander rijk familielid.

— Het is vreemd, zeide Raffles, maar ik heb het gevoel, alsof ik het gezicht van die vrouw reeds eerder heb gezien, maar ik kan mij met den besten wil van de wereld niet herinneren waar en wanneer.

— Lang geleden?

— Neen, dat is juist het zonderlinge, het is zeer kort geleden! En het is toch zeker ruim een jaar, dat ik geen voet in Spanje gezet heb.

— Maar je zoudt haar te Parijs of te Berlijn hebben kunnen ontmoeten.

— Dat is niet zeer waarschijnlijk, want toen ik daar vertoefde, was dat werkelijk om een geheel andere reden dan om mij met schoone Spaanschen op te houden. Het allerzonderlingste is ook, dat ik mij niet kan herinneren, een gesprek te hebben gevoerd met de vrouw die ik bedoel, of zelfs maar eenige korte woorden.

— Een dubbelgangster misschien?

— Een vrouw van zulk een buitengewone schoonheid heeft geen dubbelgangster, Charles!

— Dan heb je haar misschien in je droom gezien?

— Ik droom nooit!

— Dan geef ik het op!

— Maar ik niet! Ik wil nu juist eens weten waar en wanneer het geweest kan zijn, dat ik die Spaansche vrouw vroeger al eens gezien heb en wel zeer kort geleden.

— Het onderzoek zal zeker belangwekkend genoeg zijn.

— Dat geloof ik ook. Dolorez de Mendoza heeft iets zeer bijzonders over zich. Zij heeft een geheimzinnige sfeer om zich, die aantrekt en tegelijkertijd afstoot.

Raffles was opgestaan en liep nadenkend het vertrek op en neer.

Plotseling trad hij haastig op Brand toe en legde zijn hand op diens schouder.

Zijn oogen schitterden!

— Ik geloof dat ik het gevonden heb, zeide hij.

— Wat is het dan?

— Ik heb niet haar zelf, maar haar portret gezien bij een mijner clubvrienden, graaf Fitzmore. Je weet immers dat hij een prachtige schilderijenverzameling heeft?

— Ja zeker, daar heb ik meermalen van hooren vertellen.

— Welnu, ik zou erop durven zweren, dat ik het portret van Dolorez de Mendoza bij hem heb zien hangen. En dat ik onmiddellijk getroffen werd door de buitengewone schoonheid van de vrouw, die het voorstelt. Ik had toen al dadelijk naar den naam van het origineel willen vragen, maar Fitzmore is een verschrikkelijke babbelskous en leidde mijn aandacht af, door dadelijk over iets anders te spreken. Maar ik wil...

— Hij voleindigde den zin niet, maar snelde het vertrek uit.

Brand keek hem zonder eenige verbazing na. Hij wist dat zijn vriend onmiddellijk aan iedere ingeving gehoor gaf en zich geheel door zijn impuls liet leiden, bij wat hij deed.

Hij had op een haar na kunnen zeggen, wat Raffles nu ging doen!

Een kwartier verstreek.

Toen ging de deur weer open en Raffles kwam binnen met een vel papier in de hand en een enveloppe.

Hij trad glimlachend op Brand toe en overhandigde hem den brief.

— Daar, lees maar, zeide hij.

Brand nam het papier aan en las halffluid:

Mijn waarde graaf Fitzmore!

Dezer dagen had ik het genoegen door u rondgeleid te worden in uw onvolprezen schilderijengalerij. Ik vond onder uw verzameling de beeltenis van een buitengewoon schoone vrouw, waarschijnlijk een Spaansche, gekleed in baltoilet. Gij weet hoe nieuwsgierig ik ben. Het zou mij zeer verheugen indien gij mij den naam van deze vrouw zoudt willen mededeelen. Het doek is van den Spaanschen schilder Lorenzo. Ik hoop, dat deze aanwijzingen u voldoende zullen zijn. Het schilderij hangt, mocht ik nog niet duidelijk genoeg geweest zijn in mijn uitlegging, naast een voortreffelijke copie van Mona Liza.

Bij voorbaat bedank ik u voor uw vriendelijkheid mij te willen antwoorden.

Na den brief gelezen te hebben, overhandigde Brand hem weder aan Raffles.

— En als je nu ten antwoord krijgt, dat dat schilderij Dolorez de Mendoza voorstelt, ben je dan tevreden? vroeg hij gekscherend.

— Tevreden — en eenigszins verbaasd, antwoordde Raffles langzaam.

— Hoe zoo verbaasd? vroeg Brand, terwijl hij Raffles verwonderd aankeek. Dat zal toch zoo verwonderlijk niet zijn?

— Het zou inderdaad niet verwonderlijk zijn, dat dit schilderij werkelijk de vrouw voorstelt, die wij vanavond op het bal van den Spaanschen gezant ontmoet hebben, maar wel als zij inderdaad Mendoza heette.

— Waarom? vroeg Brand, hoe langer hoe verbaasder.

— Dat zal ik je zeggen. In de bibliotheek waar ik dezen brief schreef, bevindt zich, zooals je weet, een uitmuntende en zeer uitgebreide lijst van alle voorname geslachten in alle landen van Europa. Nu is de Spaansche premier van een zeer bekend geslacht. En in de uitgave van de eerste Spaansche families vind ik wel nichten van hem vermeld, twee in aantal, maar die heeten om te beginnen niet de Mendoza, en die zijn ten tweede respectievelijk vier en vijf jaar oud!

Brand legde de vork neder, die hij juist weder naar zijn mond wilde brengen.

Hij wiesch zijn vingers in het bakje van Boheemsch kristal, dat naast zijn bord stond en stond toen langzaam op.

Hij liep op Raffles toe en legde hem beide handen op de schouders.

— Wat moet dat nu weer beduiden? vroeg hij glimlachend.

— Ja, dat vraag ik me zelf ook af.

— Neen, dat bedoel ik niet! Wat die naamsverwisseling beduidt, laat mij vrij onverschillig. Ik meende, wat het moet beteekenen, dat jij je daar zoo mee bemoeit!

— Wel, eenvoudig, om iets om handen te hebben, antwoordde Raffles kalm. Er is in de laatste dagen weinig te doen geweest en ik wil nu eens weten wat die verwonderlijk schoone Spaansche hier te Londen komt uitrichten, je moogt het nieuwsgierigheid noemen, of wat je anders wilt, maar ik ben voornemens eens naar de oorzaak van die naamsverwisseling onderzoek te doen.

— Maar wie weet waar dat toe kan leiden? riep Brand uit.

— Tot iets heel avontuurlijks misschien, en je weet hoe verzet ik ben op romantiek, juist in dezen tijd, die er maar al te zeer van ontbloot is.

Onder het spreken had hij den brief opgevouwen en stak hem in de enveloppe, waarop reeds een postzegel geplakt was.

Daarop liet hij den brief in den binnenzak van zijn rok glijden.

— Ik ga hem nog even posten, zeide hij.

— Ja, ja, ik begrijp het al, zeide Brand lachend, jij hebt weer iets bijzonders gesnuffeld en je rust niet voordat je hebt opgelost, wat misschien een dood-eenvoudige zaak lijkt te zijn. Misschien wil die nicht van den Spaanschen premier eenvoudig niet weten dat zij naar Engeland is gegaan — misschien is hier wel een liefdesgeschiedenis in het spel, waarin wij ons maar niet moesten mengen.

— Ja, ja, ik kan mij zoo voorstellen dat dat nichtje van vijf jaren zoo iets voornemens is, zeide Raffles spottend.

— Dat is waar, zeide Brand. Dat had ik geheel vergeten. Er bestaat dus geen nicht van dien leeftijd.

— Neen, zeg ik je, en ik wil juist weten, wat die mooie Spaansche er wel toe bewogen kan hebben, zich als zoodanig uit te geven, dat lijkt mij toch heel gevaarlijk. En laten wij nu maar gaan slapen, want ik voel mij een beetje moe.

— Heb ik je niet hooren praten van een bezoek, dat Dolorez de Mendoza ons zal komen brengen, of liever jou?

— Dat is evenmin juist. Zij komt mijn paarden een bezoek brengen.

— Kom, dat is maar een voorwendsel! Houd je toch niet van den domme. Ik heb op haar oogen gelet toen jullie in gesprek waren

en ik verzeker je dat die van heel wat anders dan van paarden spraken.

Raffles greep zijn vriend frisch bij de schouders, schudde hem eenige malen flink heen en weer, en zeide toen:

— Charles Brand, je bent stapel gek!

— Goed, goed, zeg jij maar gerust dat ik gek ben, maar ik beweer, dat ik het bij het rechte eind heb. Ik heb nog wel zooveel ver-

stand van vrouwen, dat ik in haar blikken kan lezen.

— Praat toch geen onzin! Stel je voor, dat een vrouw maar dadelijk op een wildvreemde zou verliefen, dien zij ternauwernood tien minuten heeft gezien! Het is te gek om alleen te loopen! En nu loop ik even naar de bus. Daarna gaan wij slapen — en de nacht zal wel raad brengen!

HOOFDSTUK IV.

HET BEZOEK.

Den volgenden morgen vond Raffles, toen hij van zijn morgenrit terug was gekeerd, en in de eetzaal binnentrad, waar de lunch gereed was gezet, twee brieven naast zijn bord liggen.

Brand, die reeds had plaats genomen, keek hem aandachtig en met eenigszins spottenden blik aan, toen hij een der brieven in de hand nam en die besluiteloos tusschen de vingertoppen liet heen en weer schommelen.

— Wel een aardig briefje, nietwaar? vroeg Brand eindelijk. Een mooi kleurtje, dat teedere rose!

— Ouderwetsch, bromde Raffles minachtend. Welke vrouw, die zich zelf respecteert, gebruikt er nu in 's hemelsnaam nog rose enveloppen.

— Dat is misschien in Spanje zoo de gewoonte, merkte Brand leuk op. Ruik er eens aan!

Raffles hield de enveloppe onder zijn neus en trok een vies gezicht.

— Zij ruikt naar Jockey-Club, riep hij verontwaardigd uit.

— Houd je niet van die lucht?

— Ik vind haar vreeselijk!

— Nu, maak den brief maar eens open, de inhoud zal je misschien dien doordringenden geur wel doen vergeten.

Raffles opende de enveloppe en vouwde den brief open.

Deze was met een fijne, fraaie vrouwenhand geschreven.

Met een strak gelaat las Raffles luid de weinige woorden voor, die hij behelsde:

Waarde Lord!

Mag ik U door deze weinige regelen herinneren aan uw belofte, om mij uw beroemden stal eens te laten zien? Indien het u gelegen komt, zou ik gaarne hedenmiddag om drie uur de schoone dieren komen bewonderen, waarover men in geheel Londen spreekt.

Ik hoop dan tevens gelegenheid te vinden uw oordeel te vragen inzake den aan-

koop van een mooi rijpaard. Men heeft mij u aangewezen als een voortreffelijk deskundige.

Ik verheug mij reeds bij voorbaat op dit bezoek.

DOLOREZ DE MENDOZZA

Raffles keek over den brief heen naar Charles en zeide spottend:

— Zooveel woorden, zooveel liefdesbetuigingen!

— Ja hoor eens, riep Brand uit, ik begrijp ook zeer goed, dat zelfs een Spaansche je geen volslagen minnebrief zal schrijven, den dag nadat ze je heeft leeren kennen, maar toch zegt dat laatste zinnetje heel wat!

Raffles bromde wat onverstaanbaars en hernam toen:

— Ze zal toch hoop ik niet alleen komen?

— Ben je bang voor haar?

— Dat niet, maar ik wil niet dat er zotte praatjes de ronde gaan doen. Je weet wel dat het in Engeland geen gewoonte is dat dames zonder geleide bezoeken bij ongetrouwde heeren afleggen.

— Nu, ik denk ook wel dat ze iemand zal medebrengen.

— Hoe laat is het nu?

— Tien uur, dus je hebt nog allen tijd je op het plechtig oogenblik voor te bereiden.

— Ja, spot jij maar! zeide Raffles glimlachend.

Hij nam den tweeden brief op en bekeek het adres.

— Ha, dat is het antwoord van graaf Fitzmore, riep hij uit.

Hij opende den brief haastig en las:

Mijn waarde Lord!

Met het grootste genoegen deel ik u het een en ander mede over het portret, waarvan gij met zooveel geestdrift gewaagt. Het stelt voor de echtgenoot van een geacht burger uit de Spaansche stad Toledo,

Michael Picasso, Inez geheeten. Het is geschilderd omstreeks vijf en twintig of dertig jaren geleden, kort na het huwelijk van Inez met Michael Picasso. Het portret heeft voor mij nog een bijzondere waarde, omdat er in het gezin van dien Spanjaard eenige jaren geleden een opzienbarend drama moet hebben plaats gegrepen. Zijn eenige dochter moet bij een liefdeshistorie betrokken zijn geweest en daarop gevlucht zijn met een zekeren Diego Bastados. Men praat er zelfs van dat zij een medeminnares uit den weg zou hebben geruimd. Naar men zegt heeft Picasso, die zeer grooten invloed had, en die in de stad bij de inwoners nog steeds zeer hoog staat aangeschreven, de justitie weten te bewegen de zaak in den doofpot te stoppen. Sedert dien tijd heeft men van de dochter, Dolorez geheeten, nooit meer iets vernomen.

In de hoop, dat ik u met deze korte verklaring van dienst ben geweest,

Met gevoelens van vriendschap,

Graaf JAMES FITZMORE.

Brand had verbaasd naar de lezing van dit bericht geluisterd.

Raffles liet de hand, waarin hij den brief hield, langzaam op de tafel neerzinken, en zeide toen:

— Dat lijkt mij wel zoo interessant, als het briefje in die enveloppe. Wel, had ik goed gezien?

— In zooverre althans, dat die gelijkenis tusschen Dolorez de Mendoza en het portret van Inez Picasso je tot een belangwekkende ontdekking heeft gebracht.

— Een zeer belangwekkende ontdekking zelfs, riep Raffles uit, terwijl hij zijn oogen dicht knipte, als om beter te kunnen nadenken. Ik herinner mij nu vrij goed de bijzonderheden van die zaak, die ongeveer drie jaren geleden is voorgevallen. Je weet hoeveel belang ik altijd in dergelijke crimineele zaken heb gesteld. Als ik het mij goed herinner, heeft de politie dien Bastados nog tusschen de vingers gehad, maar hem weer laten gaan, naar het heette, wegens gebrek aan bewijs. Dolorez de Mendoza, die we dus nu maar liever Dolorez Picasso zullen noemen — want het lijdt voor mij geen twijfel of beiden zijn een en dezelfde persoon — moet indertijd niets meer of minder hebben gedaan, dan een medeminnares hebben neergestooten!

— Ontzettend! riep Brand verschrikt uit.

— Dat hangt er maar van af, hoe men het beschouwt, antwoordde Raffles kalm.

— Wat zeg je daar?

— Natuurlijk. Het is toch immers heel best mogelijk, dat er van een eigenlijken moord geen sprake is, maar dat Dolorez die andere vrouw in een vlaag van vreeselijke drift heeft gedood? Maakt dat soms voor jou geen verschil?

— Zeker, maar...

— Je moet bedenken, dat we in Spanje zijn. Het zou mij niet verwonderen, als een geregeld duel had plaats gehad. Dat komt daar meer voor dan men wel zou denken, tusschen vrouwen. En daar Dolorez met dien Diego Bastados verdwenen is, mogen we het er wel voor houden, dat hij de derde persoon is geweest van het trio, dat de voornaamste rollen in dit drama hebben gespeeld.

— Weet je wat die Diego Bastados voor een iemand was?

— Niet veel bijzonders! Een avonturier van de ordinairste soort, maar met een fraai uiterlijk en die zich als een gentleman wist te gedragen als het zoo in zijn kraam te pas kwam.

Onder het spreken hadden de beide vrienden zich bediend van de gerechten, welke Gaston had binnengebracht.

Toen de oude kamerdienaar weder op zijn gewone geruischlooze wijze was verdwenen, hernam Brand:

— Maar zeg mij nu eens, wat je uit dat alles besluit?

— Mijn hemel, er is dunkt mij maar één verklaring mogelijk! Die Spaansche heeft haar naam blijkbaar niet alleen veranderd om zich te vrijwaren voor de nasporingen van de politie, maar ook nog voor andere doeleinden.

Ik houd haar voor een eenvoudige avonturierster!

— Dus haar vriendelijk en innemend optreden...?

— Heeft geen ander doel, zooals ik trouwens wel dadelijk gedacht heb, dan zich bij zeer rijke heeren in te dringen. Als ik alles combineer, durf ik er wel een eed op doen, dat die Diego Bastados haar op mij heeft afgestuurd.

— Maar hoe is het mogelijk, dat de dochter van een zoo hoogstaand man zoo diep kan zinken! riep Brand uit.

— Ja, dat is voor mij ook eenigszins raadselachtig. Die Diego Bastados moet haar door een of ander middel geheel en al in zijn macht hebben.

— Dat vind ik zoo verwonderlijk niet. Zij zijn immers door een misdaad onverbrekkelijk aan elkaar verbonden.

— Ja — dat kan wel zijn — en toch schuilt hier nog iets.... Die vrouw heeft op mij niet den indruk gemaakt van een gewone misdadigster. Haar gelaat vertoonde van tijd tot tijd plotseling een diep smartelijken trek.... en dat is waar ook: Herinner je je nog wel toen wij weggingen en ons plotseling nog eens omdraaiden, die uitdrukking op haar gelaat, toen zij uit het venster keek?

— Zeker herinner ik mij dat! riep Brand levendig uit.

— Welnu, ik ben er zeker van, dat zij toen denzelfden man gezien heeft, dien wij voor het hek hadden waargenomen.... en tien tegen een, dat die man niemand anders was dan Diego Bastados.

De vrienden praatten nog eenigen tijd over dit onderwerp door en stonden toen van tafel op.

Raffles begaf zich naar de bibliotheek, nam de huistelefoon van het toestel en belde zijn piqueur op, die het toezicht hield over den stal, die zich eveneens in het park bevond, en die een afzonderlijken uitgang had in een stille zijstraat.

— Johnson, zeide hij, aanstonds ontvang ik bezoek van een vreemdeling, die zeer veel belang in paarden stelt en mijn stal wil bezichtigen. Zorg er voor, dat alles in de beste orde is. Zijn alle dieren al geroskamd en gepoetst? — Zooveel te beter.

Hij hing het toestel weder aan den haak en begaf zich met Brand naar zijn slaapkamer, teneinde toilet te maken.

Juist toen zij hiermede gereed waren, werd er aan de voordeur gebeld.

Beiden liepen snel naar den ontvangsalon en zagen door het raam een prachtige auto voor de deur staan.

De chauffeur stond op de stoep en scheen eenige woorden te wisselen met den ouden Gaston.

Achter het raampje van de auto konden zij onduidelijk twee gedaanten waarnemen.

— Zij komt dus niet alleen, mompelde Raffles. Dat doet mij om verscheidene dingen genoeg.

Brand keek hem verbaasd aan, maar zeide niets.

De chauffeur liep weer naar de auto terug en de beide vrienden zagen hem aan zijn pet tikken en eenige woorden wisselen met degenen die zich in de auto bevonden, terwijl hij tegelijkertijd het portier opende.

Twee vrouwen verlieten de auto. Dolorez de Mendoza en een oude vrouw met grijs haar en scherp geteekend gelaat, waarin twee koolzwarte oogen onder dichte wenkbrauwen schitterden.

Zij liepen snel op de deur toe en traden de vestibule binnen.

— Donna Dolorez de Mendoza vraagt of zijn lordschap belet heeft!

— Verzoek madame dadelijk binnen te komen, beval Raffles.

De oude kamerbediende wierp de deur wijd open en liet buigend de twee dames het vertrek binnen gaan.

Met een glimlach had Brand gezien, dat zich een trek van onverholen verbazing op het gelaat van den grijsaard vertoonde, toen hij de schoone bezoekerster binnen liet.

Raffles was de beide dames hoffelijk tegemoet getreden en zijn diepe, klankrijke stem klonk warm, toen hij zeide:

— Madame, tot mijn groote spijt zult gij het met mijn gezelschap en dat van mijn vriend voor lief moeten nemen. Wij wonen als het ware als kluizenaars, en een vrouw des huizes kan u helaas niet ontvangen!

Daar hij een vragenden blik wierp op de dame

die Dolorez de Mendoza vergezelde, zeide deze op onverschilligen toon en alsof het haar moeite kostte de woorden te uiten:

— Dit is mijn duena, Anita Figuera.

De oude dame neeg licht met het hoofd, terwijl zij Raffles scherp opnam, die op zijn beurt diep boog.

Dolorez had vluchtig een blik door het vertrek geworpen en nam toen plaats op de sofa, waarheen Raffles haar met uitgezochte hoffelijkheid heen geleide.

— Gij schijnt hier een prachtige villa te bewonen, mylord, zeide zij.

— Ik heb niet te klagen, madame, antwoordde Raffles.

— Zij moet bijzonder groot zijn!

— Zij bevat tien vertrekken, eigenlijk teveel voor een vrijgezel, die alleen met zijn vriend woont, maar men is dat nu eenmaal verplicht als men te Londen niet met den nek wil worden aangezien!

Brand had een gesprek aangeknoopt met de duena en gedurende een half uur sprak het viertal over onbeteekenende dingen!

Maar Brand had zeer scherpe oogen, en tevens had hij buitengewoon goede ooren.

En die zeiden hem, dat de schoone Spaansche zijn meester wellicht met misdadige bedoelingen naderde, maar dat zij òf een volleerde tooneel-speelster was, òf dat er in haar gemoed een gevoel begon te groeien, dat op onbedriegelijke wijze zich uitte in de korte blikken, die zij op Raffles wierp en in de wijze, waarop zij schijnbaar onbeteekenende zinnen uitsprak.

— En nu, madame, zal ik zoo vrij zijn u naar de stallen te geleiden, want anders zoudt gij het doel van uw komst eens mogen vergeten!

Dolorez scheen de fijne ironie in deze woorden niet op te merken en stond haastig op.

— Gaarne, mylord, zeide zij.

Daarop wendde zij zich tot haar duena en vroeg op nederbuigenden toon:

— Gij stelt zeker weinig belang in paarden, Anita?

— Om je de waarheid te zeggen, lieve Dolorez, ben ik een weinig bevreesd voor die groote dieren, antwoordde de duena met een krakend stemgeluid, en als ik niet vreesde dat het niet zou voegen, om u alleen...

— Blijf mij met uw dwaze vrees van het lijf, riep Dolorez verbolgen uit. Als Mylord er niet tegen op ziet, om mij alleen te begeleiden, dan kunt gij gerust hier met den heer Charles Brand wat blijven, of in het park rondloopen, ik kan het zeer wel zonder uw gezelschap stellen.

Raffles had zich op de lippen gebeten, maar hij beheerschte zich en zeide op hoffelijken toon:

— Ik voeg mij natuurlijk geheel naar uw wensch, madame, en niets zal mij aangenamer zijn dan u mijn paarden te laten zien, zonder dat madame Anita zich behoeft te vermoeien.

Weer keek Brand zijn vriend verwonderd aan.

Het leek hem alsof hij een lichten spot in diens woorden had gehoord, waarvan hij zich de reden niet goed kon begrijpen.

— Nu, ik zal je dan wel weer moeten toeven, zeide de duena op knorrigen toon, ik heb toch nooit iets te zeggen. Als mijnheer Brand het dan goed vindt, zullen wij wat in het park gaan lopen... maar ik zou ook gaarne deze prachtige villa eens in haar geheel bewonderen, gij moet weten, dat ik verzet ben op fraaie meubelen!

Brand wierp Raffles haastig een vragenden blik toe.

Deze knikte vlug bevestigend terug.

Zij waren nu alle vier opgestaan en begaven zich langzaam naar de vestibule.

Brand wees de duena met een hoffelijk gebaar op de dichtbijzijnde deur en Raffles verwijderde zich met Dolorez de Mendoza, maar niet voordat hij Brand op gedempten toon in het Russisch, dat zijn secretaris vrij goed verstond, bijna onhoorbaar deze twee woorden had toegefluisterd:

— Pas op!

Brand meende eerst niet goed verstaan te hebben, maar er was volstrekt niets te bemerken op het gelaat van zijn meester en deze had zich reeds verwijderd voor hij iets kon vragen.

Raffles en de Spaansche liepen door de vestibule naar een breede glazen deur die op het park uitzag.

Zij daalden het bordes af en liepen nu langzaam door de heerlijke lommerrijke lanen van het park, dat gevuld was met den geur van duizenden bloemen.

Diep ademhalend snoof Dolorez de zoete lucht op. — Gij zijt wel te benijden, mylord, zeide zij eindelijk, en haar stem klonk dof, toen zij deze woorden sprak. Gij woont in een heerlijk huis en wat meer zegt, midden in de bloemen.

— Gij houdt dus wel zeer veel van bloemen?

— Ik ben er verzet op! Ik zou niet zonder bloemen kunnen leven, geloof ik.

— Gij zult er dus in uw vaderland, thuis wel veel houden?

De Spaansche wendde hem haar gelaat toe. Het was bleek geworden.

— Thuis, herhaalde zij fluisterend, thuis?

Zij trok met haar sierlijke parasol kris kras eenige strepen door het grint voor haar voeten en haar stem klonk bitter, toen zij vervolgde:

— Ik ben in drie jaren niet in Spanje geweest! Maar och, wat zal u dat interesseeren.

— O, toch wel, antwoordde Raffles. Gij zijt niet de eerste de beste, vergeet dat niet! Gij zijt een bijzondere vrouw, wat reeds uit uw uiterlijk blijkt, en waardoor het komt, weet niemand, maar in de ervaringen van een vreemdelinge schijnt men altijd belang te stellen. Denkt ge niet spoedig naar Spanje terug te keeren?

Dolorez scheen te aarzelen om te antwoorden.

Zij wierp een schichtigen blik achter zich, boog diep het hoofd en zeide toen heesch:

— Ik zal er wel nooit terugkeeren, mylord! Gij moogt niet alles weten.... Gaarne zou ik u alles zeggen, maar.... vreeselijke dingen weerhouden mij, om naar mijn geboortegrond terug te keeren. Later misschien.... veel later!

— Ik wil u volstrekt niet uithooren, zeide Raffles. Iedereen heeft geheimen in zijn leven, die hij alleen voor zichzelf moet houden. Ook mij is het lot niet altijd even gunstig gezind geweest, maar ik heb mij weten te ontrukken aan den ijzeren druk van de omstandigheden! Zoudt gij ook niet zoo sterk kunnen zijn?

— Misschien.... als een sterke hand mij daarbij hielp, antwoordde de Spaansche op gesmoorden toon. Maar alleen.... neen, alleen zal ik het nooit kunnen!

Onder het spreken waren zij de stallen genaderd.

De piqueur stond aan de deuren en nam beleefd zijn gegalonneerde pet af, toen hij zijn meester en de schoone Spaansche zag naderen.

Zij traden de prachtig ingerichte stallen binnen.

De schoone Spaansche slaakte een kreet van verbazing.

— Maar mylord, riep zij uit, als ik mij niet vergis, hebt gij gisteren van zes paarden gesproken en ik zie er hier wel twintig!

— Ik bedoelde met die zes paarden ook alleen mijn rijpaarden, madame, antwoordde Raffles. De overige zijn alle koetspaarden, al erken ik, dat zij niet zonder goede hoedanigheden zijn. Ja — ik heb een bijzonder zwak voor paarden — en heb dan ook nog niet alles door auto's vervangen.

— Maar zijt gij nu toch niet wat al te bescheiden? De paarden zijn een voor een van voortreffelijk ras! Zie die vier prachtige appelschimmels toch eens, die daarginds naast elkaar staan.

— Die trekken gewoonlijk met z'n vieren de mail-coach, madame.

De Spaansche was de dieren genaderd en klopte ze een voor een op het glanzende gevulde kruis.

— Zacht als zijde, riep zij vol bewondering uit! En die twee Isabella's daarginds?

— Die rijdt ik meestal zelf voor de brougham.

— Maar die twee schoone trakheners, daar aan de overzijde?

— Dat zijn gewone koetspaarden, als de auto mij eens verveelt, of voor korte bezoeken. En de overigen zijn voor het meerendeel werkpaarden, die ik pas gekocht heb, om naar mijn bezittingen in Wales te worden overgebracht.

Langzaam waren zij den geheelen stal rondgewandeld, toen zij bij de boxes kwamen, waar de rijpaarden stonden.

Vol bewondering bleef Dolorez de Mendoza stil staan.

— Die schoone Heiter is zeker uw lievelingspaard? vroeg zij, terwijl zij op een prachtig

Engelsch jachtpaard wees, dat de fijne ooren vol aandacht had opgestoken, zoodra hij de stem van zijn meester vernam.

— Eigenlijk gezegd, heb ik geen bepaalde voorkeur, madame, antwoordde Raffles lachend. En ik durf het hier ook niet goed zeggen, omdat ik zeker ben, dat ze mij zullen verstaan, maar eigenlijk, rijd ik het liefst op Sultan Emir, dien Arabischen schimmelhengst daarginds.

— Ja, het is een verrukkelijk dier, zeide de Spaansche, terwijl zij naast het schoone Arabische paard trad en het met de kleine hand op den heerlijk gebogen hals klopte. Het moet een genot zijn op den rug van dit prachtige dier in Rotten Row te galoppeeren.

— Madame, hernam Raffles met een hoffelijke buiging, gij zult mij een genoeg doen, indien gij er reeds morgen de proef van zult willen nemen. Sultan Emir gaat onder het dameszadel even voortreffelijk als onder het heerenzadel. Oorspronkelijk is het een damespaard geweest en ik heb het zelf moeten africhten voor mijn eigen gebruik.

Dolorez de Mendoza had de kleine handen verheugd in elkaar geslagen.

— Meent gij dat werkelijk, mylord, riep zij uit.

— Ik heb het gebrek, madame, steeds te meenen wat ik zeg, antwoordde Raffles.

— Dan houd ik u aan uw woord, mylord. Morgenochtend hoop ik dit schoone dier in Hydepark te berijden.

— Sultan Emir zal niets liever verlangen, madame.

— En gij?

— Voor mij zal het een groote eer zijn.

— Alleen een eer?

— Als gij het wenscht, ook een genoeg, voegde Raffles er kalm aan toe.

De Spaansche beet zich even op de lippen en haar blik verduisterde toen zij zeide:

— Gij zoudt mij dan wel willen vergezellen? O, neen, antwoord maar niet, ik zie al aan uw oogen, wat er weer moet komen: „Als gij het wenscht, madame...” en het is mij juist een gruwel om te moeten wenschen — ik zou gaarne zien, dat gij uit u zelf hadt aangeboden mij te vergezellen.

— Ik geloof stellig, dat ik dat ook gedaan zou hebben, madame, antwoordde Raffles glimlachend, maar ik meen te weten, dat gij mij niet den tijd hebt gelaten, met een dergelijk voorstel voor den dag te komen.

— Als dat zoo is, dan zal ik u alles vergeven, mylord, riep Dolorez vrolijk uit, terwijl haar prachtige oogen begonnen te fonkelen.

— Dan blijft het afgesproken, dat ik u morgen om tien uren aan uw hotel zal komen afhalen, madame, zeide Raffles met een hoffelijke buiging. Gij loogert?

— In het Carlton Hotel!

— Dan zal mijn piqueur het paard aan den

teugel leiden. Het is gelukkig niet ver van mijn villa.

Onder het loopen waren zij den stal nogmaals op en neder gegaan.

De Spaansche klopte de dieren nogmaals liefkoozend op de glanzende ruggen en keerde zich op den drempel van de deur nog eens om.

— Gij zijt een groot dierenliefhebber, mylord? vroeg zij, terwijl zij Raffles onderzoekend aankeek.

— Dat behoeft gij niet te vragen, madame, aan iemand die de menschen niet zeer hoog stelt, antwoordde Raffles en zijn stem klonk snijdend scherp.

De Spaansche bleef stilstaan en plotseling greep zij Raffles bij de hand, zonder dat deze tijd had gehad ze terug te trekken.

— Gij hebt veel geleden, mylord! zeide zij op zachten toon. Iemand, die zulke dingen op zulk een wijze zegt, moet bittere teleurstellingen hebben ondervonden in dit leven!

— Dat is niet onmogelijk, madame! antwoordde Raffles, terwijl hij Dolorez een duisteren blik toewierp. Maar ik geloof.... dat wij beiden in dat opzicht elkander weinig hebben toe te geven. Ik zou u echter willen verzoeken op dit onderwerp niet verder door te gaan. Als ik bij mijn paarden en honden ben geweest, is mijn stemming.... zoo goed als zij maar zijn kan en gij begrijpt, dat ik mijn best doe, haar zoo lang mogelijk vast te houden.

Zwijgend had de Spaansche toegeluisterd.

Nu pas liet zij de hand los van den man die tegenover haar stond.

Een pijnlijke trek verscheen op haar schoon gelaat.

Zij zuchtte diep en zeide op zachten toon:

— Gij zijt een wonderlijk mensch! Maar ik geloof dat ik u begrijp.... Laat ons gaan! Ik dank u duizendmaal voor dit korte....

Een ijskoude blik van Raffles, die als een dolk trof, deed haar plotseling ophouden.

Een brandend rood vloog over haar gelaat, dat het volgende oogenblik doodelijk bleek werd.

Zij slaakte een korten, zachten kreet, alsof zij gewond was en snelde het park in.

Raffles volgde haar langzaam, de blikken naar den grond gewend.

Bij het terras vonden zij Brand en de duena.

De oude vrouw keek Dolorez met stekenden blik aan en scheen tot op den bodem van haar ziel te willen lezen.

— Nu, Dolorez? vroeg zij, hebt gij de paarden van mylord kunnen bewonderen?

— Ja, Anita! En ik heb nimmer zulke schoone dieren gezien! Mylord heeft mij beloofd, dat ik morgenochtend met zijn Arabischen schimmel een tochtje door Hydepark met hem mag maken!

Langzaam wendde de duena haar vurigen blik van de vrouw naar Raffles.

— Zal mylord je vergezellen, Dolorez?

— Dat zeg ik u toch! antwoordde Dolorez ongeduldig.

— Maar ik weet niet, of dit wel voegzaam is.... vervolgde de duena, die haar blikken niet van de vrouw afwendde.

— Voegzaam of niet.... ik wil! riep Dolorez toornig uit.

— Nu, nu.... gij behoeft niet dadelijk zoo woedend uit te vallen, zeide de duena op sus-senden toon. Ik ben overtuigd, dat mylord goed voor je zal zorgen....

— Daar kunt gij van verzekerd zijn, madame, zeide Raffles op drogen toon.

Brand had vol verbazing naar dit gesprek geluisterd.

Hij meende in aller toon een bedekte dreiging, een half onderdrukte woede te hooren, van welker reden hij zich geen begrip kon maken.

Verwonderd keek hij van den een naar den ander — van Raffles, die beneden aan de groote trap onbeweeglijk als een standbeeld vaag voor zich uitkeek naar de vrouw, die scheen te sidderen van opwinding en haar lippen tot bloedens beet, van haar weder naar de duena, wier scherp geteekend gelaat buitengewoon bleek was geworden, en wier oogen op zonderlinge wijze fonkelden.

Er heerschte even een gespannen stilzwijgen.

Raffles verbrak het, door kalm op te merken:

— Onze afspraak blijft dus, dat ik u morgen om tien uur van uw hotel kom halen, madame!

— Ja, mylord! antwoordde Dolorez, terwijl zij haar begeleidster een uittartenden blik toewierp. En ik voorspel mij er zeer groot genoeg van!

— Dan blijft ons niets anders over, Dolorez, dan afscheid te nemen en mylord dank te zeggen voor de vriendelijke wijze, waarop hij ons wel heeft willen ontvangen, zeide de duena, terwijl zij Dolorez bij den arm vatte.

Brand stond dicht bij de schoone Spaansche, en keek met groote oogen naar de hand, die zich als een schroef om den pols van de jonge vrouw legde.

Hij keek naar Raffles die echter even onbeweeglijk als steeds bleef staan.

Het gezelschap ging het terras op en Raffles begeleidde zijn bezoekers hoffelijk naar de deur.

Een laatste stomme buiging en Dolorez was met haar begeleidster verdwenen.

Raffles bleef eenigen tijd zwijgend naar de dichte deur kijken en wendde zich toen tot Brand, die nadenkend op zijn nagels stond te bijten:

— Wel, jongenlief.... wat denk je wel van dit bezoek van Dolorez en haar minnaar in het hol van den leeuw?

— Ik heb dus goed gezien! riep Brand uit. Toen hij haar bij den arm greep viel mij pas de grootte van de handen van die gewaande duena op!

— Ik wist het al, toen hij nog geen vijf minuten

hier in huis was, zeide Raffles glimlachend.

— Maar dat is toch wel wat heel brutaal!

— Ongetwijfeld! Dat heerschap schijnt *va banque* te spelen! Hij zet alles op één kaart.... een zeer verderfelijke handelwijze als men de grimeerkunst niet in alle finesses meester is.

— De reden is, dunkt me, duidelijk! zeide Brand op veelbeteekenenden toon. Hij vertrouwt haar niet alleen!

— Dat zou men tenminste wel zeggen!

— En waarom niet, denk je? vroeg Brand, terwijl hij Raffles strak aankeek. Eenvoudig omdat die vrouw je liefheeft, en omdat de liefde een zeer slecht werktuig kan zijn als zij zich tegen dengene keert die er van gebruik wil maken!

— Kom, Charles, hernam Raffles met een flauwen glimlach. Meen je in allen ernst, dat een vrouw binnen vier-en-twintig uren hals over kop in een man verliefd?

— In nog veel korter tijd, als de man Raffles heet en als de vrouw een Spaansche is! riep Brand opgewonden uit. Wees toch niet blind! Jij zelf moet toch ook de blikken gezien hebben, waarmede Dolorez je aanzag!

— En wie zegt me, dat die blikken geen onderdeel vormen van het wapentuig, dat die schurk van een Diego Bastados tegen mij gebruiken wil? riep Raffles toornig uit. Een vrouwenblik kan eenvoudig een scherp wapen zijn, een vergif dat wordt toegepast om den man te vergiftigen, wiens rijkdommen men begeert!

— Dat weet ik wel, en ik weet ook, dat dit inderdaad oorspronkelijk ook in de bedoeling van Dolorez de Mendoza heeft gelegen! Maar dit is niet de blik van een vrouw die huichelt! Het is de blik van een beklagenswaardig schepsel, dat den afgrond voor zich ziet, waarin haar waarachtige liefde haar zal storten, dat een verterenden hartstocht is gaan opvatten voor den man dien zij ten verderve moest zijn, op bevel van een aterling, die haar geheel in zijn macht heeft!

Raffles had zwijgend naar deze met grooten nadruk uitgesproken woorden geluisterd.

Hij had zijn vuisten samengeklemd en zeide nu op doffen toon:

— Als ik dat zeker wist — als ik in waarheid kon vermoeden, dat je goed gezien hebt.... bij God, dan zou ik dien ellendeling dooden als een hond, die een dochter uit een achtbare familie zoo diep heeft doen zinken als deze arme vrouw! Maar je moet je vergissen, Charles! Die vrouw speelt een gevaarlijke comédie.... dat is alles!

Brand haalde de schouders op.

— Er valt met jou in deze soort zaken niet te redetwisten, zeide hij ongeduldig. Jij vindt het nu eenmaal een bespottelijk denkbeeld, dat een jonge, schoone vrouw ooit op je zou kunnen verlieven, alleen om derwille van je persoon! Maar de uitkomst zal aantoonen, dat ik gelijk heb, duizend maal gelijk!

HOOFDSTUK V.

EEN RIT MET NOODLOTTIGEN AFLOOP.

Den volgenden dag, omstreeks tien uur in den ochtend, reed Raffles op zijn vosruin „King Charles” naar het Carlton Hotel.

Naast hem ging zijn piqueur, die den Arabischen schimmel bij den teugel leidde.

Het heerlijke dier liet zich slechts met groote moeite in bedwang houden en maakte van tijd tot tijd gevaarlijke capriolen.

De zon scheen verrukkelijk aan een wolkeloozen hemel en alles deed een prachtigen laat-zomerdag voorzien.

In diepe gedachten verzonken, reed Raffles door.

De woorden van zijn vriend hadden hem meer getroffen dan hij durfde en wilde toegeven.

Ook hij had wel begrepen, dat de gevoelens van de schoone Spaansche ten zijnen opzichte niet die waren van een vrouw, die een verraderlijk plan beraamt. En met angst vroeg hij zich af, waartoe deze noodlottige hartstocht van Dolorez Picasso moest leiden.

Hoe hij zelf zijn hart doorvorschte.... hij vond er slechts warme belangstelling en een diep oprecht medelijden in.

Maar voor het overige was het dood.... dood en dor, zonder bloesems, zonder leven, zonder hoop op een blijde toekomst....

Liefkoozend streek Raffles de hand over den glanzenden nek van het prachtige paard dat hij bereed.

Dieren.... die hadden zijn liefde!

Even over tien uur had hij het Carlton Hotel bereikt.

Men scheen hem reeds met ongeduld te wachten, want nauwelijks had hij, na van zijn paard te zijn gestegen, zich laten aandienen, of Dolorez verscheen in de groote vestibule, in een allerbevalligst amazone-toilet, dat haar prachtige gestalte voortreffelijk deed uitkomen.

Raffles had onmiddellijk opgemerkt, dat haar gelaat de sporen van een heftige opwinding vertoonde, maar hij was te zeer man van de wereld, om ook maar door een enkelen onbescheiden blik te doen zien, dat de gemoedsgesteldheid van de schoone Spaansche niet aan zijn aandacht ontsnapt was.

Hoffelijk trad hij haar tegemoet.

— Ik hoop, dat ik niet te laat ben, madame, zeide hij, terwijl hij de hand van de Spaansche eerbiedig aan zijn lippen bracht.

— Vijf minuten, mylord, zeide Dolorez de Mendoza.

— Hebt gij ze geteld?

— Misschien wel, antwoordde de Spaansche,

terwijl zij Raffles met een veelzeggenden blik aankeek.

Zij trad langzaam naar den rand van het trottoir, waar de piqueur den Arabischen schimmel aan den teugel hield.

Zachtjes streelde zij het prachtige dier over den glanzenden nek.

— Welk een schoon paard is het toch, mylord, riep zij vol bewondering uit.

— Maar nog zeer jong, madame, hernam Raffles, en buitengewoon vurig. Ik zou u dus willen aanraden de karwats zoo weinig mogelijk te gebruiken. Sultan Emir is ook niet meer gewend aan het dameszadel en wanneer hij een koppige bui heeft, ben ik zelf nauwelijks in staat om hem in toom te houden.

— O, daarvoor behoeft ge niet te vreezen, mylord, antwoordde Dolorez lachend. Ik heb in Spanje reeds de vurigste paarden bereden en ik mag zeggen, dat ik ze tot dusverre nog alle ben meester gebleven. Zoudt gij zoo goed willen zijn mij den stijgbeugel te houden?

Raffles trad snel naderbij en tilde de schoone Spaansche als ware zij een veertje in het zadel.

Daarna sprong hij zelf op den rug van den vos en de piqueur liet de teugels van den schimmel los.

Voor zij wegrede wierp Dolorez nog een snellen blik achter zich.

Raffles volgde dien blik en zag achter een der vensters van het hotel het somber dreigend gelaat van Diego Bastados.

— Kent gij dien man, madame? vroeg Raffles, terwijl zij wegrede op onverschilligen toon.

— Ja, mylord, zeer vluchtig, antwoordde Dolorez nauwelijks verstaanbaar. Ik heb hem te Madrid leeren kennen en wij hebben toevallig de reis te zamen gemaakt en logeeren in hetzelfde hotel.

— Uw vriend schijnt niet bepaald in z'n humeur te zijn? merkte Raffles glimlachend op.

— Mijn vriend! herhaalde de Spaansche heesch. Hij is mijn vriend niet, mylord.

— Men zou tenminste eerder zeggen, dat hij uw vijand is, zeide Raffles. Naar het mij toeschijnt, keek hij u tamelijk woedend na.

— Maar wat doet dit er toe, mylord! Ziet eens, hoe verrukkelijk de zon schijnt en hoe Sultan Emir danst van genoegen. Kom, laten wij ons genot niet laten verstoren door het boos gelaat van een man — die mij niet welgezind is! Ik heb mij voorgenomen om hedenochtend slechts te genieten — en wat ik mij voorneem, dat voer ik ook steeds uit.

— Ik verlang niets liever, madame, antwoordde Raffles.

Vroolijk koutend, bereikte het paar Hyde-park, en spoedig draafden zij naast elkander langs Rotten Row, den wereldberoemden rijweg in het niet minder beroemde Londensche park.

Men kon het Dolorez de Mendoza aanzien, dat zij volop genoot van den heerlijken rit.

Haar teedere wangen gloeiden en haar prachtige oogen schitterden, terwijl zij nu eens het prachtige paard, dat zij bereed, in galop bracht, dan weder het kalm liet doorstappen.

Honderden mannenoogen volgden vol bewondering het schoone paar.

En menigeen, die lord William Aberdeen van nabij kende, verwonderde er zich over, hem in gezelschap van een jonge dame te zien en nog wel van zulk een buitengewoon bevallige vrouw.

Zijn lordschap zelf scheen geheel verjongd te zijn.

Zijn blikken glansden vroolijk, en men zou hem, wanneer zijn haar aan de slapen niet reeds was beginnen te grijzen, voor een jongen man hebben gehouden, zoo lenig en met zoo krachtige hand bestuurde hij zijn paard.

Ongeveer een uur lang reden zij door.

Toen verlieten zij het park weder.

— Als gij het goed vindt, mylord, zeide Dolorez de Mendoza, dan zal ik gaarne zoo lang mogelijk genieten van dezen rit, en op Sultan Emir naar uw huis rijden.

— Zou uw duena dat goed vinden? vroeg Raffles spottend, terwijl hij zijn donkere oogen onderzoekend op het gelaat van de schoone amazone vestigde.

Dolorez wendde langzaam het gelaat naar den vrager toe en trachtte zijn gedachten te raden.

Er was echter volstrekt niets bijzonders in de trekken van den man die naast haar reed te bespeuren.

— Mijn duena mag het wel of niet goedvinden, antwoordde zij onverschillig; ik doe steeds wat ik wil.

— Steeds? vroeg Raffles met nadruk.

Dolorez boog het hoofd en haar oogen verduisterden.

— Tenminste — bijna! antwoordde zij zacht.

— Wel madame, vervolgde Raffles, ik heb er volstrekt niets tegen, dat gij Sultan Emir weder naar zijn stal terugvoert. Henderson, mijn chauffeur, zal u dan met de auto naar uw hotel kunnen brengen!

— Ik dank u hartelijk, mylord — gij weet niet hoeveel genoegen gij mij met deze toestemming doet.

Eenigen tijd reden zij zwijgend naast elkaar.

Reeds hadden zij het begin van Cromwell-street bereikt.

Zij waren nauwelijks honderd meter van de villa van lord William Aberdeen verwijderd, toen een auto die dwars voor hen de straat

overstak, en in een zijstraat verdween, den Arabischen schimmel hevig deed schrikken.

Dolorez de Mendoza beging de onvoorzichtigheid, inplaats van rustig de teugels aan te trekken, het jonge dier met de karwats te slaan.

De schimmel ging hinnekend op de achterbeenen staan en vloog plotseling als een pijl uit den boog vooruit.

De jonge Spaansche, hierop niet verdacht, verloor haar bezinning.

Zij was den schimmel niet meer meester en een hevige galopsprong van het verschrikte dier wierp haar uit den zadel....

Haar voet bleef aan den stijgbeugel hangen en zij werd door het hollende paard over het asphalt medegesleurd.

Dit alles gebeurde in enkele seconden.

Raffles had gelukkig geen oogenblik zijn tegenwoordigheid van geest verloren.

Hij bracht den vosruin onmiddellijk in vliegende galop en was binnen enkele tellen naast den hollenden schimmel, dien hij bij den teugel greep en tot staan bracht.

Juist bevonden zij zich toen ongeveer op de hoogte van de prachtige villa.

De oude Gaston, die toevallig voor het venster stond, had het geheele voorval gezien en Raffles zag hem met de handen boven het hoofd snel verdwijnen.

Een oogenblik later werd de deur opengegoorpen en Brand kwam naar buiten vliegen, terwijl de oude Gaston, zoo snel zijn beenen hem dragen konden, volgde.

Dit was zoo snel gebeurd, dat er nog nauwelijks een tiental voorbijgangers op het ongeluk waren afgekomen.

— Maak haar voet uit den stijgbeugel los, Charles, zeide Raffles kortaf.

Brand maakte niet zonder moeite den kleinen, schoongevormden voet van de Spaansche uit den stijgbeugel los.

— Breng den schimmel even weg, vervolgde Raffles, en jij Gaston, belast je met den vosruin.

Tegelijkertijd sprong hij uit den zadel en tilde Dolorez met zijn krachtige armen van den grond.

Zij scheen bewusteloos te zijn en hing zwaar in zijn armen.

Snel droeg hij haar de villa binnen, terwijl Brand en Gaston zich met de paarden naar den stal verwijderden.

Hij trad met zijn last de ontvangkamer binnen en legde de Spaansche neder op de breede sofa, die daar stond.

Nauwelijks had hij dit gedaan, of Dolorez sloeg de oogen op en keek met verwilderden blik om zich heen, terwijl zij de witte hand aan het voorhoofd bracht.

Raffles keek haar met bezorgden blik aan en met een teederheid, die Brand zeker verrast zou hebben, indien hij ze had kunnen zien.

Zoodra hij zag dat zij de oogen opsloeg,

trad hij snel op de sofa toe en boog zich over haar heen.

— Gevoelt gij ergens pijn, madame? vroeg hij op zachten toon. Ik zal onmiddellijk een dokter laten komen.

— Ik geloof, dat ik zwaar gekneusd ben, dat is alles, mylord, antwoordde de Spaansche flauw glimlachend. Maar het is zeker, dat ik nu reeds met verbrijzeld hoofd en bloedend ergens op straat zou liggen, als gij er niet waart geweest, mylord.

Zij stak hem de hand toe en trok Raffles dicht naast zich.

— Gij zult toch wel toestaan, mylord, dat ik in u mijn levensredder zie, fluisterde zij hartstochtelijk.

— Het had waarlijk niets te beteekenen, madame, antwoordde Raffles, die zich blijkbaar niet op zijn gemak gevoelde.

— Ik dacht wel, dat gij zoo iets zoudt zeggen, hernam de Spaansche bitter. Gij vindt het blijkbaar vreeselijk, dat ik eenige verplichting aan u zou hebben.

— O neen, zeg dat niet, madame, zeide Raffles haastig, maar werkelijk, ieder ander zou in mijn plaats immers juist hetzelfde hebben gedaan?

— Wat kan mij ieder ander schelen, mylord, riep de Spaansche heftig uit. Ieder ander is mij onverschillig, maar gij.... gij....

Maar Dolorez had blijkbaar haar krachten overschat.

Zij had zich willen oprichten, maar viel nu zwaar in de kussens van de sofa terug en sloot de oogen.

Ongerust trad Raffles op haar toe.

Dolorez had het bewustzijn verloren....

Raffles verliet haastig het vertrek, snelde de bibliotheek binnen en riep telefonisch een geneesheer, wiens hulp hij reeds eenige malen eerder had ingeroepen.

Toen ging hij weder naar den salon terug en keek langen tijd, zwijgend en vol medelijden op het schoone bleke gelaat in de kussens neder.

Hij werd in zijn overpeinzingen gestoord door het binnentreden van Brand, die snel op hem toetrad en fluisterend vroeg:

— Hoe is het nu met haar? Is zij zwaar gewond?

— Zij is nu bewusteloos, en ik denk dat zij inwendige kneuzingen heeft opgedaan, want ik kan nergens bloed bespeuren, maar ik heb den dokter opgebeld, en die zal ons wel nader kunnen inlichten.

— Hoe kwam dat ongeluk toch zoo opeens?

— Ik had het moeten voorzien, en ik verwijt het mij zelf, dat ik haar den schimmel te berijden heb gegeven. Het dier schrikte voor een auto, zij verloor het hoofd, zij ranselde hem met den karwats, wat Sultan Emir zelfs van mij niet duldt.... en de rest laat zich begrijpen. Het paard wierp haar af en sleurde haar eenige meters over het asphalt met zich voort.

— En als jij er niet geweest was, Edward, zou ze nu dood zijn, voegde Brand eraan toe, en zoo heeft de Groote Onbekende, zoo heeft John Raffles weder de zooveelste moedige daad verricht, het zooveelste leven gered.

— Stil toch, riep Raffles snel, terwijl hij een zijdelingschen blik naar de sofa wierp, weet jij of zij ons kan verstaan?

De beide mannen wierpen een blik op Dolorez de Mendoza.

Het scheen of haar hoofd niet meer lag zooals daareven, maar haar oogen, waren nog steeds gesloten en haar ademhaling scheen stil te staan.

— Zij ligt in diepe bewusteloosheid, zeide Brand op geruststellenden toon.

— Het is mogelijk, maar voorzichtigheid in zulke dingen is steeds aangeraden, zeide Raffles. Ik weet nu wel wie zij is, en ik geloof ook wel haar te kennen en haar wezenlijken aard te peilen, maar ons geheim mag door niemand buiten ons gekend worden, dat wil ik! En laat ons nu maar gaan — aanstonds zal de dokter wel komen.

Beide vrienden verlieten het vertrek.

Een kwartier later reed de auto van den dokter voor.

Raffles bracht den geneesheer bij de gewonde, die nog steeds bewusteloos was.

De dokter opende zijn instrumentenkistje dat hij had medegebracht en liet haar wat ether opsnuiven.

Langzaam sloeg Dolorez de oogen op.

— Gevoelt gij ergens pijn, madame? vroeg de geneesheer.

Dolorez schudde flauwtjes het hoofd.

— Ik voel mij alleen wat duizelig, dokter, antwoordde zij en ik geloof dat mijn enkel wat gekneusd is, en mijn rechterarm, waarop ik gevallen ben, gevoelt pijnlijk aan, alsof het vel er geheel was afgeschaafd.

— Mag ik uw pols eens voelen?

Aarzelend en als met tegenzin stak Dolorez hem haar hand toe.

De geneesheer wierp een snellen, verbaasden blik op den tengeren pols, dien hij tusschen zijn vingers hield en keek daarna lord William Aberdeen verwonderd aan.

Toen stond hij vlug op van den stoel, waarop hij had plaats genomen, betastte den schedel van de gewonde door de zware zwarte haarvacht heen en zeide toen op geruststellenden toon:

— Mylord heeft mij zooveel getelefoneerd wat u overkomen is, madame! Gij moogt van geluk spreken, dat hij in de nabijheid was. Thans zult gij er met een paar dagen rust en wat koude compressen wel af zijn. Ik zal voor een verpleegster zorgen, die dit voor u bezorgt. Maar in geen geval moogt gij u de eerste dagen buiten de deur begeven. Uw zenuwen zijn in de hevigste mate overspannen en gij hebt volstrekte rust noodig — rust!

— Maar — dokter, dan zal ik hier moeten

blijven! riep Dolorez verschrikt uit. Dat kan ik zijne lordschap onmogelijk aandoen!

— Dat is iets wat gij met mylord moet uitmaken, madame, hervatte de geneesheer droog. Ik heb niets anders gedaan dan u mijn advies gegeven. Het is aan u of gij er u aan houden wilt of niet, maar ik zou u sterk aanraden het niet in den wind te slaan, anders zoudt gij er later spijt van kunnen hebben. Uw voet en uw hoofd behoeven eenige dagen volstrekte onbeweeglijkheid.

— Maar dokter, mylord....

Nu trad Raffles naar voren en zeide:

— Madame, gij zult er hoop ik, geen oogenblik aan getwijfeld hebben, dat mijn huis het uwe is, gedurende de korte dagen van uw her-

stel. Ik zou het mij nooit vergeven, indien ik u thans zou wegzenden, op gevaar af, u voor uw geheele leven gebrekkig te laten blijven.

Een onbeschrijfelijke blik van teedere dankbaarheid blikte hem tegen uit de gitzwarte oogen van de gewonde vrouw.

De dokter had zijn notitie-boekje te voorschijn gehaald en schreef een recept, dat hij Raffles overhandigde.

— Dit zal u binnen enkele uren bezorgd worden, mylord, tegen dien tijd is ook de verpleegster hier, die het middel zal aanwenden.

Hij nam zijn hoed en boog, nadat hij beloofd had dienzelfden avond nog eens naar de patiënt te zullen komen kijken.

HOOFDSTUK VI.

DE BEKENTENIS.

Een uur later werd de deur van de kamer zachtjes geopend en Raffles trad het vertrek binnen.

Een enkele blik op het gelaat van de Spaansche deed hem zien, dat zij rustig sliep.

Er lag een zonderling kalme, bijna verheerlijkte glimlach op het gelaat van de gewonde vrouw.

Zachtjes trad Raffles nader, tot hij vlak voor de sofa stond.

Plotseling spitste hij de ooren.

De zieke mompelde zachtjes eenige woorden.

Raffles boog zich dicht over haar heen en vernam nu duidelijk enkele afgebroken zinnen, die zij in haar slaap sprak.

— Mijn leven voor het jouwe.... mijn lief.... mijn alles.... ik wil en ik zal je redden.... John Raffles!

Met een schok richtte Raffles zich overeind.

Zijn gelaat werd zeer bleek.

Het bloed week tot zelfs uit zijn lippen en zijn oogen namen een starende uitdrukking aan.

— Dus heeft ze het toch verstaan, mompelde hij heesch. Mijn geheim is niet veilig meer. Maar laat ik haar niet beschuldigen, zij kon het in ieder geval niet helpen! Het is de schuld van Brand.

Maar hij scheen eenig gerucht te hebben gemaakt, althans Dolorez sloeg plotseling de oogen op en keek hem recht in het gelaat.

Een brandend rood bedekte plotseling haar wangen.

— Gij hier, mylord, fluisterde zij.

— Gij moet het mij niet kwalijk nemen, madame, ik wilde slechts naar uw toestand komen zien. Gevoelt gij u nu beter?

Een pijnlijke glimlach gleed over het gelaat van de schoone Spaansche.

— Eerlijk gezegd.... mijn enkel doet thans erger pijn. Ik geloof dat hij sterk is opgezet.

— Doet uw enkel u even veel pijn als uw polsen, madame? vroeg Raffles, terwijl hij zijn blikken in die van de gewonde boorde.

Dolorez werd krijtwit en stamelde:

— Wat meent gij, mylord?

— Ik meen, wat ik zeg, madame, vervolgde Raffles en zijn stem nam een warmeren klank aan. Meent gij dat wij blind zijn, de dokter had het ook reeds gezien. Uw polsen vertoonen de indrukken van vingers die er om heen geklauwd zijn. Zie eens — zij zijn geheel en al blauw!

Dolorez boog het hoofd en haar stem was nauwelijks verstaanbaar, toen zij hernam:

— Mijn duena heeft soms buien van vreese-lijke drift.... en dan is zij zeer hardhandig.

— Uw duena, madame, beschikt inderdaad over een groote kracht, en dat is ook geen wonder — want zij is — een man!

De gewonde vrouw richtte zich in de kussens op, alsof zij door een slang gebeten was.

— Wat zegt gij, mylord? fluisterde zij. Wat bedoelt gij?

— Ik bedoel slechts dit, Dolorez Picasso, zeide Raffles, terwijl hij dicht op de sofa trad en zijn hand op het smalle witte handje van de Spaansche legde, dat gij beter zoudt doen, aan deze comédie een einde te maken!

— Gij weet dus.... alles?

— Ik weet alles!

Langzaam liet de gewonde vrouw zich weer achterover vallen.

Haar schoone oogen sloten zich en de zwarte wimpers lagen als breede schaduwen over hare bleke wangen.

Haar boezem hijgde.

Plotseling sloten haar beide handen zich met

kracht om den arm van den man die voor haar stond en het klonk bijna als een schreeuw, toen zij uitriep:

— Welnu dan ja, moge er van komen wat wil! Mijn duena, die hier gisteren geweest is — gij hebt het goed gezien — was een man, was de duivel die mijn bestaan sedert jaren vergiftigt, was Diego Bastados! Ja, het is waar — ik ben niet Dolorez de Mendoza, niet de nicht van den Spaanschen premier. Maar Dolorez Picasso! De dochter van een der edelste mannen van Toledo.

— Ik wist dit alles reeds, madame, hernam Raffles op vriendelijken kalmeerenden toon, toen ik u nog nauwelijks eenige uren kende.

— Gij hebt dus nasporingen naar mij gedaan? riep Dolorez gretig uit, terwijl zij Raffles met vlamme oogen aankeek.

— Dat niet, madame, hernam Raffles glimlachend, maar ik ben nieuwsgierig van aard, en ik wil bekennen, dat gij mij dadelijk groote belangstelling hebt ingeboezemd. Ik combineerde het een en het ander en kwam tot zoo de gevolgtrekking dat gij niet waart voor wie gij u uitgaft.

— En — weet gij nog meer, mylord, vroeg Dolorez, terwijl zij haar blikken angstig vragend op het gelaat van den Grooten Onbekende vestigde.

— Nog veel meer, madame. Maar vrees niet — gij kunt mij vertrouwen. Ik weet, dat gij in de klauwen van een ellendigen schurk zijt geraakt, die u in zijn macht heeft gekregen op de laaghartige wijze die ik ken! Ik weet, dat gij, bukkend voor zijn bedreigingen, en omdat gij vreest dat hij uw bestaan zal vernietigen, op mij zijt afgezonden om een deel van mijn rijkdommen in handen te krijgen. Is het niet zoo?

Dolorez Picasso bedekte het gelaat met de handen. Een zacht gekreun ontwong zich aan haar keel.

Toen klonk het als een snik:

— Ja, mylord, het is zoo! En dit is wel alles wat gij omtrent mij weet.

— Het is alles wat ik behoef te weten, madame!

— Maar gij zult toch wellicht meer dingen uit mijn verleden hebben vernomen?

— Dat heb ik, madame, maar zij raken mij niet, en ik gevoel mij niet gerechtigd mij daarin te mengen of mij een oordeel daarover aan te matigen.

— Maar dan wil ik u dat verleden openbaren, mylord, riep Dolorez op heftigen toon uit. Nu gij de vreeselijke plannen kent die ik tegen u beraamd heb, op aanstoken van mijn boozen geest, nu zult gij ook weten hoe ik daartoe gekomen ben.

— Ik bezweer u, madame, kalm te blijven, riep Raffles uit. De geneesheer heeft u rust voorgeschreven, bedenk dat.

— Mylord, het zou mij veel meer schade doen

indien ik nu zweeg, dan wanneer gij mij toestaat vrijuit te spreken, en u te biechten de vreeselijke daad, die mijn geheele leven heeft vergiftigd, en mij een willoos werktuig in de handen van dien verachtelijken schurk van een Bastados heeft gemaakt.

— Als gij werkelijk meent, dat het u zal verlichten... zeide Raffles op zachten toon. Ik bezweer u, dat ik slechts ben binnengekomen, om u te zeggen, dat ik innig medelijden met u heb en dat ik alles wil doen om u te redden uit de handen van dien laaghartigen ellendeling.

— Zoudt gij dat werkelijk, mylord? riep Dolorez, terwijl zij opnieuw de hand greep van den man, de voor het rustbed stond. O, hoe innig dank ik u daarvoor.

En voordat Raffles het had kunnen verhinderen, had de Spaansche een vurigen kus op zijn hand gedrukt.

— Madame, wat ik u bidden mag, wees toch bedaard, zeide Raffles. Deze opwindung kan niet anders dan schadelijk voor u zijn. En verhaal mij nu vlug, wat u in de macht van Diego Bastados heeft gebracht.

Hij haalde een stoel en zette zich voor de sofa neder.

Dolorez wendde het hoofd zoo op de kussens om, zoodat zij Raffles vlak in het gelaat kon zien en begon toen met zachte stem te verhalen:

— Vier jaar geleden ongeveer, leerde ik Diego Bastados ten huize kennen van een mijner vriendinnen, Mesquita de Rosas.... Ik wil u niets verzwijgen en daarom.... ik kreeg hem hartstochtelijk lief! Gij moet bedenken, dat ik toen nog zeer jong was, nauwelijks zeventien jaar. Hij had iets zeer innemends over zich, hij had vele reizen gedaan, en wist daarover met evenveel vuur te verhalen, als Othello aan Desdemona. Hij gaf zich toen uit voor vertegenwoordiger van buitenlandsche handels-huizen. Hij scheen ook veel bij mijn vrienden Mesquita aan huis te verkeer en dat legde den grondslag tot mijn jaloezie, die spoedig tot een ziekelijken naijver aangroeide. Door welke helsche beweegredenen Bastados gedreven werd, om deze gevoelens jegens mijn vriendin aan te wakkeren, heb ik pas later begrepen.... toen het te laat was.

Weer verborg Dolorez het gelaat in de handen om de brandende tranen te verbergen, die uit haar oogen drupten.

Toen vervolgde zij langzaam:

— Eens zag ik hen beiden in een der stadsparken gearmd en blijkbaar in een zeer teeder gesprek verdiept loopen. Mijn bloed begon te koken! Ik wist toen niet, dat Diego haar daartoe had overgehaald om, naar zijn voorgeven, aldus mijn koelheid voor hem in liefde te veranderen! Zij hadden mij dan ook zeer goed gezien dien dag, maar ook dat wist ik pas later. Geheel buiten mij zelf van wraaklust en jaloezie, keerde ik naar huis terug en daar schreef ik den brief, die zich thans in het bezit van Diego

Bastados bevindt. Ik dreigde haar, die lange jaren mijn liefste vriendin was geweest, met den dood, indien zij niet onmiddellijk afzag van Bastados, die mij zijn liefde had verklaard.

Ik had eenigen tijd geleden van haar een zeer schoonen dolk gekregen en ik dreigde haar met ditzelfde wapen te zullen afmaken! Ik weet niet juist wat er nog dien zelfden avond tusschen haar en Bastados is voorgevallen. Ik weet ook niet, of zij misschien werkelijk liefde voor hem heeft opgevat. . . . het is zeer wel mogelijk, maar zij kwam dien avond bleek van woede bij mij, vergezeld van Diego. Zij had den brief open in de hand, toen zij mijn kamer binnentrad. Er volgde een heftig, opgewonden gesprek, waarvan ik mij niet alle bijzonderheden meer herinner. Zij verweet mij geloof ik, mijn valsheid en ik verweet haar, dat zij mij mijn liefde had willen ontrooven.

— En wat deed Bastados? vroeg Raffles, geheel en al onder den indruk van dit verhaal.

— Die stond met over elkaar geslagen armen terzijde en deed niets!

— Ga door, als ik u verzoeken mag, zeide Raffles. Ten minste als deze herinneringen u niet al te zeer smarten, maar het is werkelijk beter als ik nu ook alles weet.

Dolorez wreef zich met de hand over het voorhoofd en vervolgde toen:

— De rest is spoedig verteld! Ik had Mesquita een vreeselijk woord naar het hoofd geslingerd. . . . de zwaarste belediging voor een vrouw! Toen greep Mesquita naar een mes, dat zij in haar mouw verborgen had gehouden, en wilde zich op mij storten. Blind van woede rukte ik op mijn beurt den dolk van tafel, die daar onder mijn bereik lag. Er ontspon zich een kort gevecht. Mesquita raakte mij aan den schouder — en toen was haar lot beslist! Bijna krankzinnig door het zien van mijn eigen bloed, en door razernij gedreven, stootte ik den spitsen dolk in haar borst.

Een lange siddering liep door het lichaam van de Spaansche, toen zij deze woorden op heeschen toon uitsprak.

Krampachtig tastte zij naar de hand van Raffles en kneep deze, alsof zij haar verbrijzelen wilde.

— En wat volgde er toen? vroeg Raffles.

— Toen nam Bastados, toen het veel te laat was — mij bij den arm en rukte mij van Mesquita af, die ik zelfs in haar doodstuip nog mijn woede en haat in het gelaat slingerde.

Hij nam haar den brief uit de vingers, vouwde dien op, en stak hem bij zich, onder voorgeving, dat deze een ernstig bewijs tegen mij zou vormen, indien de justitie hem ooit mocht vinden.

— Dat was ook inderdaad zoo, madame, zeide Raffles zacht. Men zou u daarop zelfs hebben veroordeeld — ten minste wanneer Bastados niet onder eede zou hebben verklaard, dat gij gehandeld hadt uit zelfverdediging.

Dolorez richtte zich overeind en keek Raffles met groote, koortsachtig glanzende oogen aan.

— Geloofst gij waarlijk, dat ik uit zelfverdediging handelde, mylord?

— Dat geloof ik, madame!

Een droge snik klonk uit de keel van de gewonde vrouw.

— God zij gedankt, mompelde zij. Dat ik dat uit uw mond mag hooren, is mij zoo zoet, zoo. . . . zoo zoet. . . .

Als in zalige verrukking liet zij het hoofd weder achterover in de kussens zakken en staarde eenige oogenblikken naar de zoldering.

Toen vervolgde zij:

— Bastados greep mij bij den arm en dwong mij met hem te vluchten. Eenige weken leefde ik als in een paradijs, want ook ik meende aanvankelijk, dat ik uit zelfverdediging had gehandeld. Maar langzamerhand wist de schurk deze opvatting uit mijn hart te rukken en daarna ook uit mijn hersens! Langzaam druppelde hij als vergift in mijn geest — dat ik een moord gepleegd had! En langzamerhand ook leerde ik zijn waren aard kennen. Het waren vreeselijke dagen. Eerst voelde ik hem aan mij gekluisterd door de liefde en later — door een onuitroeibaren haat. En nu kent gij mijn geheele geschiedenis mylord. . . . John Raffles!

Raffles was langzaam opgestaan.

— En met deze twee woorden verklaart gij, madame, de mijne ook te kennen, zeide hij op zacht verwittenden toon. Gij schijnt dus zooeven geluisterd te hebben?

— Vergeef het mij, Raffles, riep de Spaansche uit, terwijl zij smeekend de handen naar hem uitstreekte. Waarlijk ik luisterde niet en het was louter toeval, dat mij die woorden deed verstaan. Ik hield mij slapende om u in den waan te laten, dat uw geheim veilig was. En als ik u nu zeg, dat ik het ken, dan is dat alleen, omdat ik u even kan bezweren, dat ik liever duizend dooden zou sterven, dan uw geheim te verraden.

En op zachten toon voegde zij er aan toe:

— En gij weet wel waarom, John Raffles! Want gij moogt mij vrijelijk dooden als gij wilt — maar ik kan het niet langer verzwijgen. . . . ik heb je lief gekregen! Ik heb je lief! Ik heb je lief! Sedert het eerste oogenblik, dat ik je zag, had ik je lief!

Raffles zweeg.

Een ontzaglijk melancholiek gevoel maakte zich van hem meester.

Hij had steeds gewild, dat zijn hart voor eeuwig dood en dor zou zijn, en deze jonge schoone vrouw wilde trachten er een nieuwe bloem op te planten.

Hij meende dat in zijn borst slechts een ijzige koude heerschte en deze Spaansche vrouw wilde die ijzige koude met den gloed van haar harts-tocht verdrijven.

Zacht trad hij op haar toe en fluisterde:

— Waarom heb je mij dit gezegd, Dolorez?

— Omdat ik wilde, dat je het zoudt weten, antwoordde Dolorez eenvoudig. Ik weet wel, dat het niet voegzaam is, maar — mijn liefde is sterker dan ik! Je hebt mij het leven gered en dus mag je het mij ook niet kwalijk nemen, als ik vrijuit spreek over dingen, die een nuchter jong meisje zouden doen blozen.

— Ik neem het je ook niet kwalijk, Dolorez, maar....

Een smartelijke trek vertoonde zich op het schoone gelaat van de vrouw op de sofa.

Zij maakte een afwerend gebaar en zeide:

— Ik weet wel wat je zeggen wilt — je kunt geen wederliefde schenken aan een vrouw, die een misdaad op het geweten heeft.

— Zeg dat nooit meer, Dolorez! riep Raffles hartstochtelijk uit. Ik herhaal je nogmaals, dat je naar mijn oordeel slechts gehandeld hebt om je leven te verdedigen — het raakt mij niet, wat je misschien later zoudt hebben gedaan, als de jaloezie je had verteerd. Maar je hebt daareven je liefde bekend aan een man, voor wien alle liefde dood is en dood moet blijven!

— Voor eeuwig? kreet Dolorez Picasso.

— Voor eeuwig! antwoordde Raffles op doffen toon.

— Maar dat is krankzinnigheid, riep de Spaansche uit. Je bent nog jong, je hebt nog een lang bloeiend leven voor je, je bent schoon en sterk! En zoudt de liefde willen afzweren?

Zij had beide handen gegrepen, trachtte hem naar zich toe te trekken.

Raffles bood zachtjes tegenstand, zonder haar toch pijn te doen.

— Ik wil en ik kan je niet alles zeggen, zeide hij, terwijl hij trachtte zoo bedaard mogelijk te blijven. Maar als je alles wist, als je het

afschuwelijk verraad kende, dat mijn leven heeft vergiftigd, dan zou je mij begrijpen. Ik smee je, laten wij niet doorgaan op dezen weg....

Op dat oogenblik werd er bescheiden op de deur geklopt.

Raffles richtte zich op en trad snel eenige passen van de sofa weg. Zijn stem had haar gewone vastheid herkrege toen hij „binnen” riep.

Brand trad binnen.

Een enkele blik was voor dezen voldoende om te zien, dat er zooeven een opgewonden gesprek had plaats gehad tusschen zijn vriend en de gewonde vrouw, die op de sofa lag uitgestrekt.

Maar hij wist zich zelf te goed te beheerschen, om daarvan door eenig teeken blijk te geven.

Op zijn gewone bedaarde manier merkte hij op:

— Edward, de verpleegster is zoo even aangekomen en wacht in de bibliotheek.

— Ik kom dadelijk, Charles, antwoordde Raffles kalm. Maar voor wij gaan, wil ik je in tegenwoordigheid van madame Dolorez Picasso het volgende zeggen: Zoo spoedig wij kunnen, zullen wij Diego Bastados, dien jij ook wel kent, een papier afhandig maken, waardoor die schurk haar in zijn macht houdt. Kan ik op je rekenen?

— In leven en dood, dat weet je wel!

Een zachte kreet deed hem opzien.

Dolorez had beide armen naar Raffles uitgestrekt.

— Ik dank je, ik dank je, snikte zij.

Raffles trad haastig op haar toe en greep de beide handen, die naar hem waren uitgestoken.

Brand verliet onhoorbaar en bescheiden het vertrek....

HOOFDSTUK VII.

DE BESCHULDIGENDE BRIEF.

Het was eenige uren later.

Raffles en Brand zaten tegenover elkander in de bibliotheek.

De eerste had Brand op de hoogte gebracht van wat hij zooeven had vernomen, maar met geen enkel woord gerept van de teedere bekentenis, welke Dolorez had afgelegd.

Brand op zijn beurt, had wel geraden wat er was voorgevallen, maar dacht er niet aan dit te laten blijken.

Hij begreep alleen, dat zijn vriend van hem verlangde, dat zij beiden den beschuldigenden brief zouden trachten te vermeesteren en dat was hem voldoende.

— Het beste is dus, zeide Raffles, dat wij beiden een of andere betrekking in het Carlton

Hotel zien te krijgen. Als wij daar eenmaal zijn, zal het ons niet veel moeite kosten, den brief in handen te krijgen, waarmee de schurk van een Bastados die ongelukkige vrouw tot zulke lage doeleinden wist te gebruiken!

— Het zal gevaarlijk zijn.

— Natuurlijk! Een kerel als Bastados deinst voor niets terug als hij ziet dat zijn plannen mislukken en zijn leven en vrijheid gevaar loopen, maar dat zal mij niet weerhouden, te doen wat ik als mijn plicht beschouw!

Brand keek zijn vriend aandachtig aan.

Er lag hem een vraag op de lippen, maar hij wist zich te bedwingen en knikte zwijgend.

— Wanneer zou je daarmede willen beginnen? vroeg hij.

— Zoo spoedig mogelijk! De kerel zal natuurlijk ongerust zijn over het wegblijven van zijn slachtoffer. Reeds vanmorgen, voor zij vertrok, moet hij haar zwaar hebben mishandeld, zooals maar al te duidelijk aan haar polsen was te zien.... de dokter had het ook reeds opgemerkt. Wij moeten dus zorgen, dat wij snel en beslist handelen, ik zal niet rusten voor ik dien aterling onschadelijk heb gemaakt!

— Ik welke vermommening zullen wij gaan?

— Ik zal mij aanmelden als kellner, en jij kunt je wel als portier verkleeden!

— Maar het is de vraag, of het hotel dergelijke menschen op dit oogenblik kan gebruiken!

— Als dat niet het geval is, moet er maar tijdelijk een kellner en een portier verdwijnen.... een paar pond sterling doen in deze tijden wonderen.

— Maar zullen de bedienden, die je wilt omkoopen, niet denken, dat je iets kwaads in den zin hebt?

— Als ik dat vermoed, zal ik de som tot een paar honderd pond verhoogen, en dan zullen zij wel murw zijn! Maar ik zie niet in, waarom ik hen niet gedeeltelijk de waarheid zou mededeelen!

— En als ze eerst je belooning opstrijken en dan alles aan den directeur gaan oververtellen?

— Maar Charles, wat opper je vandaag een bezwaren! Ik verzeker je, dat alles zal terecht komen!

— Ik hoop het.... maar mijn voorgevoel zegt me, dat ditmaal niet alles zal afloopen, zooals wij het wenschen! En je weet wel, dat mijn voorgevoelens mij maar hoogst zelden bedriegen!

Raffles keek zijn vriend even aan en zeide toen:

— Daarvan wil ik ditmaal niets weten, Charles: Wat er ook moge gebeuren en wat mij boven het hoofd hangt.... ik heb nu eenmaal gezworen, Dolorez te redden!

En zonder een antwoord af te wachten, verliet Raffles het vertrek, zoo opgewonden als Brand hem nog nooit gezien had.

Hoofdschuddend keek hij hem na, en mompelde toen zacht voor zich heen:

— Er heeft een bijzondere verandering met hem plaats gehad. Wat mag er toch wel in hem omgaan?

Peinzend verliet hij op zijn beurt het vertrek, teneinde alles voor de gevaarlijke onderneming in orde te gaan brengen.

Een uur later waren de twee vrienden onderweg naar het Carlton Hotel, nadat Raffles Dolorez omtrent zijn afwezigheid gerust had laten stellen.

Raffles droeg een zwarte pantalon, een grijs colbert en een nog tamelijk goede overjas, en had zich geheel en al het uiterlijk gegeven van een kellner, die naar werk zoekt, terwijl Brand zich door een paar eerwaardige bakke-

baarden een uiterlijk had gegeven dat op het eerste gezicht vertrouwen moest inboezemen.

Onder het loopen vroeg hij:

— Kennen wij elkaar?

— Zeker.... wij hebben in hetzelfde hotel gediend.

— Heb je aanbevelingspapieren in den zak?

— Zij zitten boordevol!

— Maar als de directeur ons niet wil hebben, kunnen wij ons toch moeilijk nogmaals aan de andere kellners vertoonen.

— In het ergste geval gaan wij weer naar huis en verkleeden ons als reizigers, die kamers voor den nacht wenschen. Maar ik denk wel, dat het zal lukken, want als ik mij niet vergis, heeft er hedenavond juist een groote partij in het hotel plaats, en je weet, dat er dan steeds noodhulpen in dienst worden genomen!

— Dat zou ons een heel eind vooruit helpen! riep Brand uit.

Een half uur later hadden zij het hotel bereikt.

Bescheiden traden zij de vestibule binnen.

De dagportier vroeg wat zij wenschten en verwees hen naar den gérant die juist de groote hall overstak. Raffles zette hem zijn verlangen uiteen.

— Wij hebben vernomen, dat er hedenavond een groot feest gegeven wordt, mijnheer, zeide hij beleefd. Wij zijn zonder werk en zouden gaarne als noodhulp dienst doen!

De gérant keek Raffles onderzoekend aan, en vroeg toen:

— Hebt gij getuigschriften?

— Zooveel gij maar wilt, mijnheer! antwoordde de gewaande kellner.

De gérant nam de papieren aan en liep ze snel door.

— Dat is in orde, zeide hij. Kunt gij goed bedienen?

— Uitstekend mijnheer.

— Dan zijt ge voor hedenavond aangenomen. Twee shilling en de fooien. Maar ik zou niet weten, wat ik met je kameraad zou moeten aanvangen. Wij hebben twee portiers, en dat is ruim voldoende. Gij zijt immers portier? zoo wendde hij zich tot Brand, die bedremmeld zijn hoed tusschen zijn vingers ronddraaide.

— Ja, mijnheer. Zeker ben ik dat. Maar ik ben al weken zonder werk. En als mijnheer mij vanavond in de keuken zou kunnen gebruiken — als ik maar met een paar shilling thuis kom, weet u....

— Wacht hier even, ik zal telefoneeren! zeide de gérant.

Hij liep naar een telefoontoestel aan het einde van de vestibule.

Even later keerde hij terug.

— Gij kunt vanavond den chefkok wel helpen voor het diner. Beiden om vier uur present om alles te helpen regelen. Rok en witte das, geen smoking. Gij kunt wel gaan.

En de gérant draaide zich op zijn hielen om en verdween.

Raffles en Brand verwijderden zich haastig, na een bedankje te hebben gestameld.

— Het gaat prachtig! riep Raffles uit, zodra zij weder op straat stonden. Het noodlot is blijkbaar tegen Diego Bastados. Vlug naar huis om ons te verkleeden en ons van gereedschap te voorzien!

Zoodra zij de villa waren binnengetreten, kwam Gaston hen tegemoet.

— De dame in gindsche kamer heeft verzocht, of gij na uw terugkomst dadelijk bij haar zoudt willen komen, mylord! zeide hij op zijn eigenaardigen doffen toon.

Zonder een woord te spreken trad Raffles op de deur van de ontvangzaal toe. Daar bedacht hij zich en vroeg:

— De verpleegster is toch niet binnen?

— Neen, mylord, de zieke heeft haar weggezonden.

— Dank je, Gaston! Charles, zorg voor wat ik je zoeven zeide.

Raffles trad binnen.

Dolorez was blijkbaar in opgewonden toestand. Zij stak den binnenkomende beide handen toe, en fluisterde op hartstochtelijken toon:

— Ik heb voor uw leven gevreesd, Raffles! Toen gij weg waart, bedacht ik pas, welk gevaar gij kunt lopen tegenover een beest als Diego Bastados! Hij zou u doden als hij uw plan doorzag!

— Men doodt mij niet zoo gemakkelijk, madame, zeide Raffles koel.

— Maar ik bezweer u — neem u in acht! Duizendmaal liever zou ik steeds in de macht van dien schurk blijven, dan dat ik vrij zou zijn, en die vrijheid gekocht zou hebben door uw — o, ik kan het woord niet uitspreken! Beloof mij, zweer mij, dat gij voorzichtig zult zijn!

— Ik beloof het u, madame! zeide Raffles zacht. En laat mij nu gaan. De tijd dringt. Er is geen gevaar, maar wij moeten snel handelen!

Zacht trok hij zijn hand, die de Spaansche gegrepen had, uit de hare los.

Een verterende blik, een blik vol gloeiend verlangen volgde hem, terwijl hij de kamer verliet —

Raffles begaf zich naar zijn slaapkamer. In het naburig vertrek hoorde hij Brand heen en weer lopen. Hij trok een rokkostuum aan en trad toen de slaapkamer van dezen binnen.

— Ben je gereed? vroeg hij.

— Aanstonds! Nemen we wapens mee?

— Natuurlijk! Wij weten immers niet of wij hem op zijn kamer zullen aantreffen?

— Jij steekt zeker je bos loopers bij je?

— Ja.

— Dan ben ik tot je dienst! Ik heb een fleschje met een zeker bedwelmend middel, een stel boeien en een prop bij mij gestoken.

— Ik betwijfel of dat alles noodig is, maar neem het voor alle zekerheid mede. En nu weer naar het hotel!

— Is het nog niet wat vroeg?

— Dat hindert niet! Wij hebben dan des te beter gelegenheid, onderzoek te doen.

De beide mannen verlieten opnieuw de villa, door de parkdeur en begaven zich te voet naar het Carlton hotel.

De portier liet hen binnen gaan, en binnen vijf minuten wist Raffles door eenige handig gestelde vragen, waar hij de kamer van den Spanjaard moest zoeken.

De twee vrienden begaven zich nu naar het bijgebouw, waar de keukens lagen.

— Om vijf uur precies op de gang der eerste verdieping, fluisterde Raffles, voor zij binnentraden, verzin maar een voorwendsel om weg te komen!

— Ik zal er zijn! fluisterde Brand terug. Het nummer van zijn kamer?

— Negentien!

De twee vrienden traden binnen.

Spoedig was Brand ijverig bezig met glazen en borden wasschen, terwijl Raffles in de groote eetzaal ging helpen bij het aanrichten van de tafel.

Om vijf minuten voor vijven kreeg Brand plotseling „hevige aanvallen van kramp” en sloop de keuken uit.

In een ommezien was hij de trap op.

Op het portaal kwam hij Raffles tegen, die snel den vinger op zijn mond legde, en toen zijn lippen vlak bij het oor van zijn metgezel legde:

— Hij is daarbinnen! fluisterde hij nauwelijks hoorbaar. Hij loopt heen en weer als een tijger in zijn kooi. Natuurlijk heeft het wegblijven van Dolorez Picasso hem tot het uiterste gebracht. Wij zullen krasse middelen moeten gebruiken — pas op, daar komen gasten aan!

De twee vrienden stoven uit elkaar en lieten de gasten passeeren.

Toen de lucht weer veilig was, zeide Raffles fluisterend:

— Gelukkig zijn de ramen dicht. Je hebt immers het gasspuitje bij je?

— Natuurlijk!

— Vooruit dan! Spuit vlug een goede hoeveelheid van het bedwelmend gasmengsel door het sleutelgat in zijn kamer!

Snel traden zij op hun teenen op de deur van kamer 19 toe. Brand haalde een voorwerp uit zijn zak, dat er uit zag als de vaporisator van een barbier, en zette het einde van de elastieke buis tegen het sleutelgat en kneep eenige malen hard in den gummi-bal.

Bijna onmiddellijk hield het driftig heen en weer lopen daarbinnen op.

Een gesmoorde vloek klonk — —

Toen nog een paar onzekere stappen — een doffe slag — —

— De doeken voor! beval Raffles.

Snel bonden zij zich een met een tegengift gedrenkten doek voor mond en neus.

Raffles draaide den deurknop om.

De deur was niet gesloten.

Zij traden binnen en deden dadelijk de deur op slot, terwijl Brand een doek voor het sleutel-

gat hing. Raffles opende snel de beide ramen, en spoedig was de lucht weer zuiver.

Raffles boog zich over Diego Bastados heen, die als een slap, levenloos ding dwars over de zware tafel was heengevallen en doorzocht snel zijn zakken — daarna de voering van zijn jas — zijn vest — —

Een onderdrukte kreet van vreugde ontsnapte hem!

Hij rukte een verborgen zakje binnen in het vest open en haalde er den noodlottigen brief uit, dien hij vluchtig doorlas.

— Ik heb wat ik hebben moest, Charles, fluisterde hij. De kerel spaart ons heel wat werk uit! Snel weg!

Hij stak den brief bij zich.

De beide vrienden luisterden even aan de deur, tot zij niets meer hoorden, en traden toen snel naar buiten. Raffles sloot de deur met den sleutel dien hij aan de binnenzijde uit het slot had genomen.

Langs een diensttrap verlieten zij, zonder dat iemand in de ongewone drukte acht op hen sloeg, het hotel, riepen een auto aan, en zaten een kwartier later veilig in de villa aan de Cromwellstreet, na eenige straten te voren de auto te hebben weggezonden.

Raffles verkleedde zich snel en haastte zich naar de kamer, waar Dolorez nog steeds op de sofa lag uitgestrekt.

Met een ruk was zij overeind, toen Raffles binnentrad.

Hij reikte haar zwijgend, maar met warmen blik in zijn donkere oogen, den beschuldigenden brief toe.

Ook de Spaansche zweeg, maar haar prachtige, zielvolle oogen zeiden des te meer — —

— En nu, madame, begon Raffles, zou ik u aanraden, Londen en Engeland zoo spoedig mogelijk te verlaten.

— Gij zendt mij weg? vroeg Dolorez op zachten, smartelijken toon.

— Voor uw eigen bestwil! Gij moet begrijpen, dat Diego Bastados een vreeselijke wraak op u zou kunnen nemen, als hij u nogmaals aantroft! Hij is een Spanjaard — gij hebt hem zijn slachtoffer ontruikt — gij hebt hem in gevaar gebracht, te worden gearresteerd — hij moet zich vogelvrij gevoelen, bedenk dat!

— Dus — wij zouden voorgoed moeten scheiden?

— Dat zeg ik niet! Misschien zal het lot ons nog eens te zamen brengen — later! Maar nu raad ik u dringend aan, Engeland te verlaten! Ik heb in het noorden van Italië een klein kasteel, waarheen gij u kunt begeven, en waar gij kunt wonen, zoolang het u goed dunkt — tot ik Bastados onschadelijk heb weten te maken!

Dolorez boog zich over de hand van Raffles, die zij had gegrepen. En hij voelde een brandend heeten traan over zijn vingers druppelen — —

— Ik zal doen, wat gij zegt — en ik dank u!

Gij hebt mij het leven en de vrijheid hergeven! Wanneer moet ik gaan?

— Morgenavond! De dokter vindt het goed. Ik heb hem zooeven geraadpleegd. En ik zelf zal u naar het station begeleiden, om zeker te zijn dat gij veilig kunt vertrekken!

Dienzelfden avond om tien uur stond Raffles gereed om Dolorez met de auto naar het station te brengen.

De schoone Spaansche, nog eenigszins bleek, maar bijna volkomen hersteld van haar val, nam den arm van den man, dien zij zoo vurig had liefgekegen, en trad met hem naar buiten.

Het was een zeer donkere avond, en de regen viel bij stralen van den zwaar bewolkten hemel.

Raffles en Dolorez schreden langzaam door den kleinen voortuin naar de auto.

Henderson zat achter het stuurwiel.

Op het oogenblik, dat Dolorez in de auto zou stappen, rukte een man het portier aan de tegenovergestelde zijde open.

Hij sprong in de auto....

En vóór Raffles het had kunnen beletten, had de man een vlijmscherpe dolk tot aan het heft in het lichaam van de Spaansche gestooten.

Met een zachten kreet zonk Dolorez doodelijk gewond op de treeplank van de auto neer.

— Zoo straf ik degenen, die mij verraden! riep een heesche stem, en Diego Bastados keerde zich om, en wilde vluchten.

Maar hij struikelde over den rand van het portier en viel voor een juist passeerende auto. Een voorwiel verpletterde zijn hoofd....

Dit alles had nog geen tien seconden geduurd.

Raffles nam de doodelijk gewonde vrouw in zijn armen en droeg haar de villa binnen.

En nu lag de stervende, met marmarwit gelaat, op de sofa, de brekende oogen vol teedere liefde gevestigd op den man, die met krampachtig gebalde vuisten en bloedlooze, dicht opeen genepen lippen voor haar stond.

— Het mocht niet zijn, Raffles! fluisterde Dolorez bijna onhoorbaar. Dat geluk ware voor mij te groot geweest — nu gaat je geheim met mij in het graf — — En nu vraag ik je maar één ding — laat mij je kussen en je éénmaal toefluisteren, hoe innig lief ik je heb.... een stervende mag je dat wel zeggen — —

Niet in staat om te spreken, knielde Raffles naast de sofa neder.

Dolorez hief met moeite haar gelaat naar het zijne op, en drukte een langen kus, waarin geheel haar ziel lag, op de bleke lippen van den geknielden man.

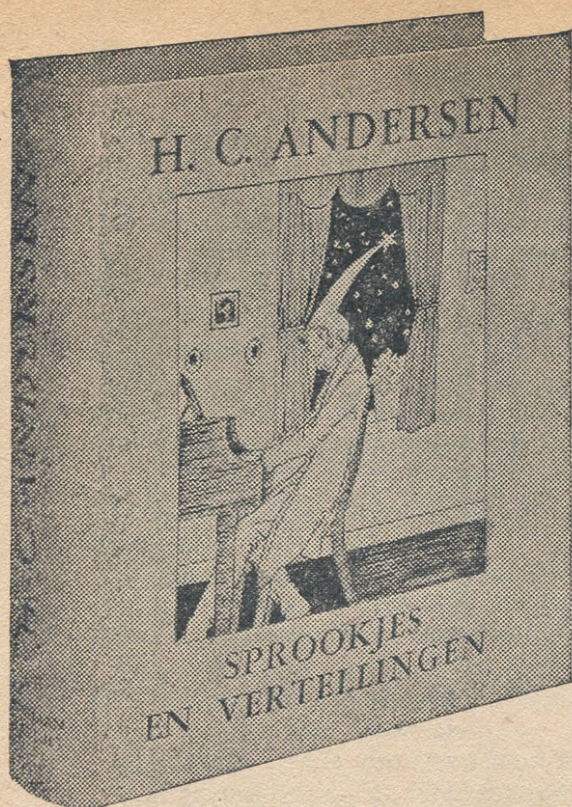
— Ik heb je lief — — preveld zij.

Nog eenmaal blikte zij Raffles diep in de door tranen omfloerste oogen.

Toen zonk haar hoofd langzaam achterover op het kussen — —

En de knielende man uitte een kreunendensnik.

— Het is zoo! mompelde hij. In het leven van den Onbekende mag geen liefde zijn — —

GOEDKOOPE EDITIE

H. C. ANDERSEN'S SPROOKJES EN VERTELLINGEN

*Andersen's werk is onvergankelijk;
de groote wijsheid daarvan is van
alle tijden, voor oud en jong; ge-
slacht op geslacht wordt er onver-
minderd door geboeid!*

Een ieder kent Andersen als een
boeiend verteller. Velen hebben
enkele van diens sprookjes en ver-
tellingen gelezen, verspreid in
uitgaven en tijdschriften. Een

volledige verzameling van Andersen's werk kostte

VOORHEEN MINSTENS TWINTIG GULDEN

Wij bieden thans aan, een prachtig gedrukte en royaal uitge-
geven, goedkoope editie, gebonden in fraaien luxen stempel-
band met gouddruk

VOOR SLECHTS fl 5.90

Dit prachtboek bevat ALLE sprookjes en vertellingen van
Andersen, bijna 800 pagina's omvang, geïllustreerd met

32 PLATEN VAN RIE CRAMER

waarvan een viertal in prachtige kleuren.

Jarenlang kunt U uit dit boek aan Uw kinderen de heerlijkste
sprookjes, de fijnste verhalen vertellen.

Het verschuldigde kan desgewenscht worden voldaan in maan-
delijksche termijnen van fl 1.— of méér. Toezending geschiedt
onmiddellijk na ontvangst van onderstaanden bon, in te zenden aan
N.V. Boek- en Kunsthandel H. Nelissen, Prinsengracht 627,
Amsterdam-C., tel. 31791. Postrekening 60092.

BON Ondergeteekende verzoekt hem te zenden Andersen's
Sprookjes goedkoope editie. Het bedrag ad fl 5.90/de re
maandelijksche termijn ad fl is aan U verzonden.
(Doorslaan wat niet wordt verlangd).

NAAM:

ADRES:

